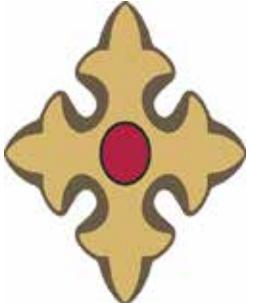

Advocata Croatiae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske
Gospa 2024. :: godina 28. :: broj 84 :: cijena 2,5 €
www.zuparemete.net

- 4 - Da, neka mi bude po tvojoj riječi - o. Juraj Marinković
 6 - Razgovor - Monika Vrgoč, direktorka Turističke zajednice grada Sinja
 10 - Sažetci s predavanja o Remetama (V. Č.)
 12 - Suvremeni izazovi u bračnom zajedništvu i odgoju djece - o. Ivan Pleše
 14 - Tko je Hrvatima danas Marko Marulić? - prof. dr. sc. Božo Skoko
 19 - Duhovni plodovi remetskih mučenika - V. Čutura
 20 - Čovjek se ne obraća da bi bio voljen, nego jer je voljen on se obraća - prof. dr. sc. Franjo Podgorelec
 24 - Pod zagovorom zaštitnika lige sv. Ivana Pavla II. i Advocate Croatiae - Krešo Šušnić
 26 - Otvorenost i prihvatanje
 28 - Ljetopis župe i svetišta
 37 - Kroz život s optimizmom - dr. sc. Jadranka Pavić
 39 - Krštenje osmog djeteta - Knežević
 44 - Foto zapisi života župe: Šime Lugarov
 48 - Kako roditelji mogu postići autoritet - Jadranka Bizjak Igrec
 50 - Raduj se za svoje mladosti - Monika Kovač
 52 - Prvopričesnici i potvrđenici
 59 - Sluga Božji kardinal Kuharić (V. Č.)
 60 - Stranica za školarce
 63 - Izvadci iz matice župe

IMPRESSUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete
 Za izdavača: o. Zlatko Pletikosić
 Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb
 Mob: 095 5579 360
 ZAGREBAČKA BANKA: HR2923600001101548338
 PRIVREDNA BANKA: HR3323400091100230477
 ISSN: 1331-4092
 Tisk: M-PRINT, Zagreb

Odgovorni urednik: o. Zlatko Pletikosić
 Glavni urednik: Vlado Čutura
 Uredništvo: Ljiljana Habljak, Monika Kovač, Juraj Marinković, Lujza Milovanović, Jadranka Pavić, Ivan Radić, Šime Savić, Krešo Šušnić
 Grafička priprema: Slavica Čutura
 Fotograf: Šime Lugarov

Bog pripada svima, a Gospa sve grli

Samo je u Bogu prošlost, sadašnjost i budućnost ovoga svijeta. Prošlost ne možemo vratiti, budućnost ne možemo ubrzati, živimo sada. Kako stoji u poslanici Hebrejima (11,1-3): »A vjera je već neko imanje onoga čemu se nadamo, uvjerenost u zbiljnosti kojih ne vidimo. Zbog nje stari primiše svjedočanstvo. Vjerom spoznajemo da su svjetovi uređeni riječju Božjom tako te ovo vidljivo ne posta od nečega pojavnoga«. Svetište Najvjernije Majke Odvjetnice Hrvatske upućuje nas na prošlost iz koje crpimo sadašnjost i vjerujemo u budućnost. Po katoličkom kalendaru Remetski mučenici kojima je spomen 10. listopada, te brojni drugi uzorna života, vjere i križa jamstvo su svjedočanstava koja su primili od svojih predaka, a zalog su sadašnjosti u kojoj živimo. Ništa nije potrebno izmišljati u nekoj uvezenoj »hibridnoj religiji« koja je uvezena sa strane i paradiira u javnosti, te provokira i daje još veću pozornost onima koji ne shvaćaju Krista i njegovu ljubav. Bog je ljubav, iz ljubavi je stvorio čovjeka, iz ljubavi ga prihvatača upravo takvoga kakav je. Bezbroj puta papa Franjo je naglasio otvaranje, a ne zatvaranje. No, Bog je dao slobodu ljudima, a oni se nažalost

postave kao »božanstvo po čijoj religiji sve mora biti«. Tko je to bez grijeha, neka prvi upre prstom? Egoizam, ogovaranje, osuđivanje, traženje da se Crkva prilagodi pojedincu, začipanje rupa Duhom Svetim kao da su pojedinci njegovi nalogodavci – to su problemi današnjice. Filozof i mariolog dr. fra Vitomir Slugić u svojim predavanjima često je znao reći – ako nemaš što raditi, nemoj to raditi ovdje. Ili, ne može pogriješiti onaj tko ne radi, jer oni neprestance traži mane drugima. Zato je lijek propisao sluga Božji kardinal Franjo Kuharić kad je u Remetama 21. travnja 1991. pozvao na molitvu krunice, kad se sto tisuća hrvatskih obitelji uključilo, molilo, hrvatski branitelji nosili krunice oko vrata i u srcima je molili, a ne s njom dekorativno mahali. I o Gospu je bilo tračeva i ogovaranja, poput toga - kako će roditi kad nema muža? A Ona postade Majka Božja i Majka svih nas kakvi god jesmo. Ona nas grli kao Majka, potiče živjeti univerzalno bratstvo, bez granica, bez isključivanja, koje razgoni sjene zatvorene sredine. Ona nije pozorna samo prema Isusu nego i prema »ostatku njezinu potomstva« (Ap 12, 17). Vlado Čutura

Da, neka mi bude po tvojoj riječi

O. Juraj Marinković

O najsvetija, O najježnija Slatka Djevo Marijo. Mila toliko, Čista k'o niko, Moli, moli ti za nas!

Tješiteljice, I pomoćnice, Majko Djevo Marijo. Štogod ti hoćeš, Postići to ćeš, Moli, moli ti za nas!

Slabi padamo, Ljuto stradamo, Spasi nas, o Marijo, Utjehu dijeli, Rane i scijeli, Moli, moli ti za nas!

Gledaj, Djevice, Majčice, Čuj nas, o Marijo Ti si nam vijekom Nebeskim lijekom, Moli, moli ti za nas!

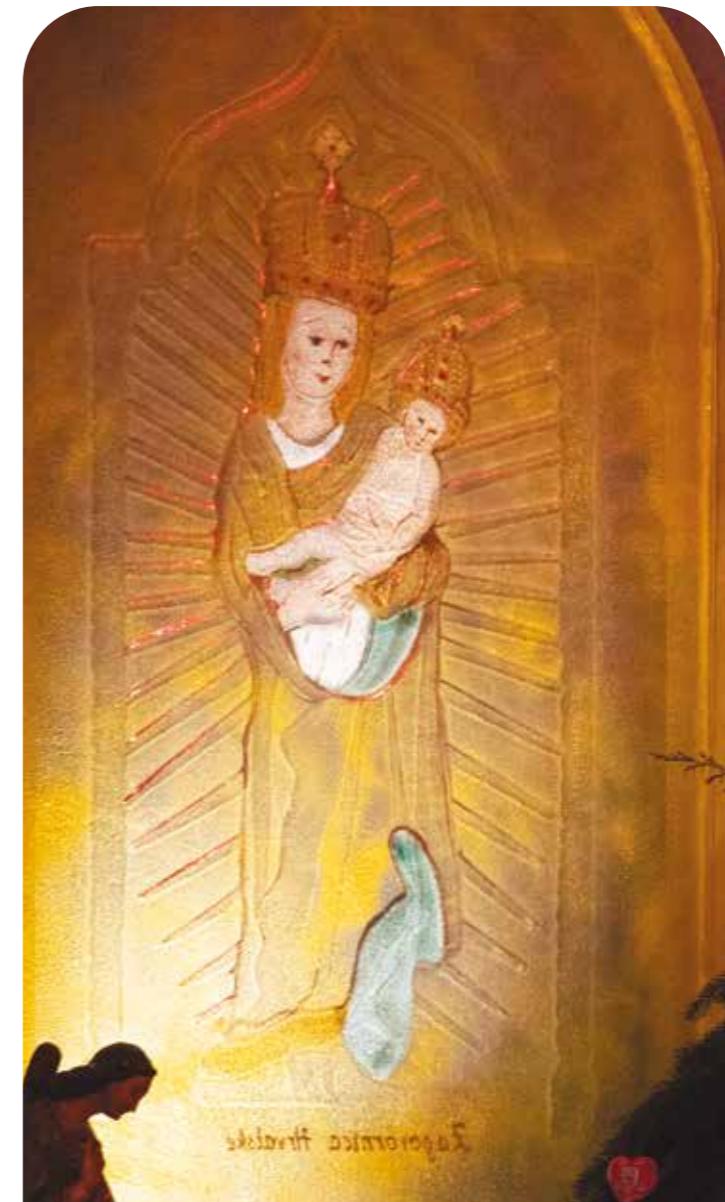
Tvoje radosti, Tvoje žalosti, Pomogle nas, Marijo. Ufanje vjernih, Klik nam čuj smjerni Moli, moli ti za nas! Amen.

Svatko od nas, dok gleda Marijin kip, u sebi nosi određene radošti i žalosti, uspjehe i neuspjehe, vjernosti i sumnje, rane i napestosti zbog neuspjelog jučer, i zabrinutosti zbog neizvjesnog sutra, i sve što ljudski život na zemlji sa sobom nosi. Nije li ovo trenutak da sve to pokaže-mo i stavimo u majčino srce i ruke. Da ju zamolimo i isprosimo da poput nje u životu kažemo: »Da, neka mi bude po

tvojoj riječi«. Čemu možemo danas, su-tra i uvijek reći Bogu svoj »da«.

Kakva su svetišta mjesta? U uvodu smo mogli pročitati stihove iz jednog himna koji liturgija molitve Božanskog časoslova donosi o slavlju Blažene Djevice Marije a koji na lijep i živopisan način opisuju kakva su svetišta mjesta. Ona su nam pravi putokaz kako svetkovati svaki Marijin blagdan. No kako ići tim i takvim putem kada današnji čovjek je toliko uzvisio Mariju da je ona toliko uzvišena da smo ju učinili nedostupnom. Marija nas poziva da se spustimo na zemlju među ljudi. Njezin hvalospjev *Veliča* je živa slika kako se Marija spušta i ostaje trajno prisutna među ljudima. Jednostavnost, poniznost, malenost, otvorenost ali u šutnji koja odzvanja pjesmom hodočasnika nas privlače da ju slijedimo. To je slika Blažene Djevice Marije u svetištu. Ljubiti Mariju, ne žalostiti Mariju, uzdati se u Mariju, zazivati Mariju, moli-ti se Mariji, častiti Mariju, nasljedovati Mariju. Uvijek smo poput Marije put-nici vjere. To je naš put i poslanje. Nije to lako i jednostavno no Božja Riječ je uvijek nova, živa jer u njoj govori sâm Bog. Stoga je zanimljivo uočiti kada Gospodin zove one koji hoće da od njih traži vjeru i nenavezanost. »Dozva dva-naestoricu te ih poče slati...« (Mk 6,7).

Mogli bismo reći da je ovo vrlo lijepa slika Marije i njezina sina Isusa koji su putokaz nade i utjeha svo-me narodu. No navještati Isusovu radosnu vijest nije nikada jednostavno. Ima razdoblja u povijesti kada je opasno biti vjernik, pogotovo navjestitelj Božje Riječi. Danas možda nije opasno biti vjernik i navjestitelj već je pitanje jesam li doista svakodnevno navjestio Isusovu radosnu vijest? Jesam li u mnoštvu priča i buci riječi navijestio Riječ - Isusa Krista. Dar, poslanje i prašta-nje su odraz Božje ljubavi u kojoj nas sebi izabra prije postanka svijeta. Pre-ma tome samo se u Kristu čovjek osjeća od Boga blagoslovjen svakim bla-goslovom. Zato je vjera tj. darivanje života za druge temelj svih naših hodočašća i pohoda marijanskim svetištim. Ne možemo to sami. Da bismo poput dva-naestorice apostola otvorili srca drugih i pozvali ih na obraćenje potrebne su nam Marijine krjeposti. Tada ćemo moći drugima biti uzor vjere, nade i utjehe. Neka nam Blažena Djevica Marija - prava učenica i čuvarica Božje Riječi - pomogne dono-siti u svijet poruku evanđelja i radosti.

*Čuj Majko, čuj, svoje djece glas
Ne daj da nas bijeda bije
Brani, brani, Majko, nas.*

RAZGOVOR – Monika Vrgoč, direktorica Turističke zajednice grada Sinja i inicijator Kongresa

Povezivanje novih spoznaja o marijanskim svetištim

Dani duhovne baštine marijanskih svetišta treći put su održani u Sinju, a kao i na prethodnim i ove je godine predstavljeno remetsko svetište koje je neiscrpljivo povjesno, kulturno i duhovno blago. Kongres koji je međunarodne razine pokrenula je direktorica Turističke zajednice grada Sinja Monika Vrgoč, u suradnji sa Svetištem Čudotvorne Gospe Sinjske i uz potporu Splitsko-dalmatinske županije kao i Turističke zajednice Splitsko – dalmatinske županije, Hrvatske turističke zajednice, Grada Sinja i Viteškog alkarskog društva. U razgovoru za Advocatu Croatiae progovara o Kongresu te o tome koliko je sudionicima postalo prepoznatljivije remetsko svetište.

Na Kongresu nadbiskup Mieczysław Mokrzycki iz Lavova

- Koliko je sudionika bilo na Kongresu?

Monika Vrgoč: Treći kongres Dani duhovne baštine marijanskih svetišta održavao se u Sinju od 21. do 23. lipnja 2024. i na njemu

Monika Vrgoč

je bilo aktivno oko 750 sudionika. Program se sastojao od prijepodnevnog dijela s predavanjima predstavnika svetišta i drugih stručnjaka iz područja znanosti, turizma, arheologije, etnologije, te poslijepodnevnog dijela ispunjenog misama, tematskim izložbama, posjetom muzejima, koncertima, predstavama, filmskim projekcijama, razgledavanjem kulturne baštine te hoda

stazom Gospi Sinjskoj. Inače, kongres se održava u organizaciji Turističke zajednice grada Sinja i Svetišta Gospe Sinjske uz podršku Splitsko-dalmatinske županije, Turističke zajednice Splitsko-dalmatinske županije, Hrvatske turističke zajednice, Grada Sinja i Viteškog alkarskog društva. Cilj kongresa je prezentirati postojeću sakralnu baštinu hrvatskih marijanskih svetišta kao i pridonijeti njenom očuvanju kroz dimenziju sakralnog »vjerskog« turizma od kojeg bi korist imala cijelokupna lokalna zajednica, naravno uz pridavanje važnosti duhovnosti i vjeri kako bi se očuvala primarna funkcija samih svetišta. Kongres duhovne baštine marijanskih svetišta do sada je obuhvatio marijanska svetišta s područja Republike Hrvatske, od Marije Bistrice, Trsata, Nina, Voćina, Solina, Aljmaša, Sljeme, Kaštela, Trškog Vrha, Vrpolja, Baške (Krk), Remeta (Zagreb), Šumanovaca (Gunjaj), Molve i Sinja, te druga svetišta, poput onih iz Karlovca i Virovitice kao i marijanska svetišta hrvatskog naroda u Crnoj Gori i Bosni i Hercegovini. Osobito nam je draga što je naš gost bio nadbiskup Mieczysław Mokrzycki iz Lavova (Ukrajina), dugogodišnji tajnik dvojice papa, Ivana Pavla II. i

Benedikta XVI., zatim o. Rafał Wilk, zamjenik priora Svetišta Gospe Čenstohovske iz Jasne Gore, najvećeg nacionalnog svetišta u Poljskoj, te Robert Adamczyki iz poljskog svetišta Licheń, uz nazočnost brojnih redovnika, članova bratovština, stručnjaka iz područja, turizma, muzealaca, arheologa i novinara.

Bogatstvo Remeta – neiscrpljeno nadahnuće

- Koliko su sudionici upoznati s remetskim svetištem i njegovim povjesnim, kulturnim i duhovnim vrijednostima?

Monika Vrgoč: Na prošlogodišnjem kongresu sudjelovao je predstavnik svetišta o. Zlatko Pletikosić, koji nas je upoznao s poviješću ovog najstarijeg zavjetovališta Zagrepčana, kojeg još nazivaju »Najvjernija Odvjetnica i Zagovornica Hrvatske«, »Ljekarna Nebeska« i »zagrebački Emaus«, kojem su redovito hodočastili bl. Alojzije Stepinac i kardinal Franjo Kuharić, o njegovom osnutku 1272. dolaskom redovnika pavilina u Krivi Dol, prvom spominjan-

nju u ispravama 1288., razaranjima koje je doživjelo kroz potrese, pljačke i napade Osmanlija koji su ga tri puta razorili 1483., 1557. i 1591., kada su i objesili 12 pavlina koji se nisu islamizirali. Na jednoj od brojnih umjetnina i freski nalazi se natpis »Advocata Croatiae, fidelissima Mater – Odvjetnica Hrvatske, Najvjernija Majka«. Nažalost veliki broj freski uništen je u potresu 1880., iako su djelomično obnovljene i zaštićene u razdoblju od 1973.-1987. godine. Upoznati smo s današnjim izgledom svetišta, novom crkvom na otvorenom s Križnim putom, Gospinim vrtom s postajama otajstva krunice. Također, upoznati smo s hodočašćima i zavjetnim procesijama kao i činjenicom da je kardinal Kuhařić na trećem zavjetnom hodu za mir 21. travnja 1991. zahvalio u ime hrvatskog naroda Odvjetnici i Zagovornici Hrvatske za sve primljene milosti te ju okrunio novom krunom.

Ove godine na kongresu u Sinju predstavljene su Remete i to kroz dva kraća predavanja o temama »Remetska čuda – Međugorska ozdravljenja«, te »Sjecište kultura i duhovnog života u svetištu 'Advocata Croatiae Fidelissima Mater Sanctissima Virgo Remetensis'«. Govor je o čudima i ozdravljenjima, poput onog iz 1250. koje je zabilježeno kao najstarije čudo Majke Božje Remetske. Stoga možemo reći kako kongres pridonosi upoznavanju, povezivanju, razmjeni iskustava i novih spoznaja o našim marijanskim svetištima.

Molbe i zahvale nebeskoj Majci

- Kakva blaga kriju marijanska hrvatska svetišta?

Monika Vrgoč: Blažena Djevica Marija za hrvatski narod oduvijek je bila snažni oslonac i nebeska zagovornica. Hrvati su je oduvijek štovali i molili za pomoć u teškim vremenima i nevoljama te s velikim pouzdanjem častili iz zahvalnosti kao kraljicu i najvjerniju odvjetnicu. U Sinju, jednom od najvećih hrvatskih marijanskih svetišta, blagdan Uznesenja Blažene Djevice Marije,

15. kolovoza, svake godine slavi se posebno svečano. Nepregledno mnoštvo hodočasnika, svih naraštaja i sa svih strana Lijepe naše i šire, dolaze u Sinj sa samo jednim ciljem – kleknuti i sklopiti ruke pred Čudotvornom Gospom Sinjskom, pragnuti se na tihu molitvu, uputiti molbe i zahvale nebeskoj Majci, zapaliti svijeću pred Gospinim likom i otvoriti srce Njenoj milosti. Čudotvorna Gospa Sinjska nebeska je zaštitnica grada Sinja pa se i Dan Grada slavi 15. kolovoza. Tijekom cijele godine posjetiteljima Svetišta Gospe Sinjske pruža se prilika da se upoznaju i s Zbirkama Franjevačkog samostana, koje spadaju među najstarije i najvrijednije u Republici Hrvatskoj, izdavačkom djelatnosti, bogatom bibliotekom, Franjevačkom klasičnom gimnazijom, Galerijom Marinović, filijalama, postajama Križnog puta na tvrđavi Grad i ostalom sakralnom baštinom.

Baština Svetišta Gospe Sinjske samo je dio prebogate baštine marijanskih svetišta diljem Lijepe naše i svetišta Hrvata izvan Domovine, koje pohode brojni vjernici, hodočasnici, a za koje su brinu njihovi upravitelji i bliski suradnici.

Nnadbiskup Mieczysław Mokrzycki iz Lavova (Ukrajina), dugogodišnji tajnik dvojice papa, Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. bio je sudionikom Kongresa

Sažetci s predavanja o Remetama (V.Č.)

»Hrvatska Sikstina« u Sinju

Sjedište kultura i duhovnog života u svetištu »Advocata Croatie Fidelissima Mater Sanctissima Virgo Remetensis«

Svetište u zagrebačkim Remetama koje je posvećeno Blaženoj Djevici Mariji u svojoj prošlosti nosi bogate kulturno-loške značajke, počevši od arhitekture, umjetnosti, prosvjetiteljstva, duhovnosti. Povijesno je u arhitekturu mijenjalo i dopunjavalo stilove izričaja vremena, počevši od gotike, renesanse, baroka i drugih graditeljskih pravaca. Istodobno je praćeno i umjetničkim izričajima, posebno valja izdvojiti 1745. kada je pavlinski slikar Ivan Ranger unutrašnjost cijele crkve oslikao i pretvorio je u jednu sliku. Tako su je pojedini povjesničari nazvali »hrvatskom Sikstinom«. U zapisima 1240. u Remetama je postojala kapela Majke Božje, a 1250. po zagovoru Majke Božje događa se prvo čudo. Već 1288. spominje se pavlinska samostanska crkva. Tu je stolovao 1434. - 1472. Ivan Česmički (Janus Panonius), pisac, humanist, znanstvenik i biskup. Godine 1531. u svetištu je pokopan na Medvedgradu preminuli hrvatski ban Ivan Karlović, nazivan i »Hrvatski Job«, organizator obrane hrvatskih zemalja od turskih osvajača i sudionik Cetinskog sabora 1527. godine.

Svoj doprinos dalje gradnje, restauracije i uređenja svetišta započeo je 1646. poglavatar remetskog samostana Martin Borković. Svoje djelo »Mater amabilis« čiji se rukopis nalazi u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti napisao je pavlin Jakov Jurišević, a u Grazu (Austrija) objavljena je knjiga »Pharmacopea coelestis seu Maria Remetensis« - »Ljekarna nebeska ili Marija Remetska« Andrije Eggerera. Godine 1681. događaj vezan uz predavaču o »Remetskem zvoncu«, opisao je August Šenoa koji je ujedno jedan od zaslužnijih što

se remetska crkva poslije potresa 1880. nije rušila, nego je obnavljana. Za upravljanja dijecezanskih svećenika 1895. - 1963., za vrijeme nadbiskupa Haulika, župnik Pavao Joža uredio je u jednom dijelu samostana prostor za osnovnu školu, dok nije izgrađena školska zgrada na prostoru koji je Nadbiskup izdvojio iz župne nadarbine. Godine 1959. u Remete ponovno dolaze redovnici, bosonogi karmeličani, a 1964. preuzimaju i župu i svetište, te postupno osnivaju studije duhovnosti. Arheološkim iskapanjima uz sadašnju crkvu otkrivene su još dvije crkve, starije od današnje. Uz bogatu kulturu, to duhovno središte obilježili su brojni nadbiskupi i kardinali, a u posljednje vrijeme bl. Alojzije Stepinac i kardinal Franjo Kuharić koji je okrunio kip Majke Božje Remetske kao zahvalu u znak slobode i nastanka samostalne Republike Hrvatske.

Remetska čuda – Međugorska ozdravljenja

Medicina je kroz povijest sve više i više se razvijala i nalažila odgovore na brojna pitanja u pomaganju ljudskoga zdravlja, no i dalje je ostala tajna ljudskoga života pa se sve češće nastoji proučavati fenomen čudesnog izlječenja. U klasičnoj, »ortodoksnoj« medicini poznati su fenomeni spontane remisije koja je uočena kod raznih oblika tumora i drugih oboljenja, za koje se traži objašnjenje, jer kako stručnjaci navode »štura« su objašnjenja budući da je izostala primjena učinkovite terapije usprkos jasno postavljenoj dijagnozi. Raznim sustavnim i preglednim člancima prikazano je više od tisuću slučajeva spontane remisije objavljenih u posljednjih 150 godina u znanstvenim, medicinskim recenziranim časopisima. Hirshberg i suradnici napravili su popis od 1385 opisanih slučajeva spontane remisije u razdoblju od 1865. do 1989. godine, navodeći da se samo-izlječenje javlja kod 7% karcinoma probavnih organa ili kostiju, kod 12% raka kože ili limfnih čvorova te kod 19% karcinoma genitourinarnih organa. Najnoviji radovi objavljeni

u Cochraine bazi podataka također opisuju postojanje fenomena koje je višestruko češće nego broj priznatih slučajeva čudesnog iscjeljenja u Lurdru. Može li se povući paralela između Remeta, Lurda, Fatime i Međugorja? Sa stanovišta čudesnih iscjeljenja, u Lurdru je dosad priznato ukupno 68 iscjeljenja. Svako od pojedinačnih 68 priznatih izlječenja prošlo je najrigorozniju analizu međunarodne liječničke i teološke komisije po jasno definiranim protokolima, i na sadašnjem stupnju razvoja medicine to su zasad neobjašnjivi slučajevi.

Primjeri takvih slučajeva iz remetskoga svetišta oslikani su medaljonima čije se freske nalaze ispod pjevališta, povjesničari im daju i opis. Autorica Marija Markuc-Pojatina u knjizi »Bolna zbilja remetskih medaljona«, 1995. Zagreb-Remete, navodi primjere ozdravljenja djeteta koje je bilo ugušeno šljivom, djevojke koja se utopila i poslije tri sata u vodi ponovno je čudom oživjela, dječaka koji je od rođenja bio slijep, a kasnije je sa zdravim vidom nastavio školovanje. Uz vrijedna umjetnička djela, snažno je i svjedočanstvo vjere.

Drugi primjer iz novijega doba je u Međugorju, a Informativni centar »Mir« zaprimio više od 550 samoprijavljenih slučajeva izlječenja koja se zasad samo arhiviraju bez pomne analize i provjere usklađenosti s kriterijima koje je propisala Udruga liječnika u Lurdru. U Međugorju se događaju čudesna izlječenja koja su prema knjizi autora Gilda Spaciantea »Studi per Medjugorje« prikazali prof. dr. Aleksandar Racz, doc. dr. Jadranka Pavić te novinar Vlado Čutura. Radom o čudesnim iscjeljenjima u Međugorju na Svjetskom kongresu tradicionalne i komplementarne medicine u Kini u Chengdu, autori su prikazali 2011. Radovi u tom časopisu indeksiraju se u znanstvenim bazama podataka, pa je time dobio priznanje na najvišoj stručnoj razini. Navode da medicina poznaje određene bolesti u čijem patofiziološkom procesu je znano da se javljaju faze spontane remisije i poboljšanja, poput nekih neuroloških i autoimunih bolesti, i takve bolesti i stanja nije uputno razmatrati u kategoriji spontanih izlječenja. U cilju evaluacije samoprijavljenih slučajeva važno je posjedovati uvid u potpunu dokumentaciju ili istu dopuniti, te kad god je moguće, osigurati

dokaze o trajnosti izlječenja. Iako dosad prikupljana dokumentacija ne prolazi pomnu liječničku provjeru neovisne komisije, nekoliko pojedinačnih slučajeva izlječenja (od multiple skleroze Diana Basile i Rita Klaus, sljepote Joelle Beuret, od Cronove bolesti David Parkes, od frakture stopala Loretta Young, od inoperabilnog tumora hipofize Colleen Willard, od tumora mozga Giacomo Mattalia, od terminalne faze tumora bubrega Artie Boyle, od bilateralnog retinoblastoma Megan McMahon, od hydrocefalus internusa Damir Ćorić, od paralize Thierry Du Bus De Warnaffe i Else Mayr-Harting, od stenoze transverzalnog kolona uzrokovana tumorom Antonio Logo, od diseminiranog encefalomijelitisa Iva Tole) vrlo je dobro dokumentirano i sadašnjim znanjem medicine nije moguće objasniti uočena poboljšanja, naravno ukoliko se prethodno isključi pogrešno postavljena dijagnoza.

U Međugorju u praksi može se sagledati oživotvorene postavki terapeutske teologije, koja polazi od pretpostavke da bolest ima temelje u poremećenom odnosu s Bogom, što ima za posljedicu gubitak osjećaja vlastite vrijednosti, nesigurnost, bespomoćnost, beznadnost, nezahvalnost, nezadovoljstvo i gubitak životnog smisla. Pronalaskom Boga, koji je temelj svakoga drugog smisla, čovjek može nadići ljudsku nemoć i bespomoćnost pa i bolest. »Bogu je sve moguće« (Mt 19,26) ili »Sve je moguće onom koji vjeruje« (Mk 9,23). Znanstvena disciplina psihoneuro-imunologija proučava utjecaj raznih psiholoških stanja i ponašanja na promjene u imunološkom odgovoru, te nastoji dati mnoge odgovore o uočenom pozitivnom djelovanju misli i osjećaja na procese u organizmu.

Činjenica je da je i Svjetska zdravstvena organizacija u svojem izvještaju iz 1998. prepoznačala i istaknula vrijednost duhovnosti, vjere i suočavanja u procesu izlječenja, što je i potaknulo istraživanja pa i razvoj PNI, kao pokušaja cjelovitijeg razumijevanja ljudskog zdravlja, koje uključuje i nematerijalnu dimenziju. Prema opisu, nije utvrđeno radi li se o unutarnjem psihoneurološkom imunološkom sustavu ili vanjskom zahvatu prema snazi vjere. Sudionici koji su istraživali s kompletnom dokumentacijom jamče čudesa Majke Božje.

Suvremeni izazovi u bračnom zajedništvu i odgoju djece

- *Čitajmo Evandelje i učimo biti ljudi koji žive za Boga i bližnje, ne za sebe. U tome je tajna istinske radosti, temeljna zadaća obitelji kao kućne Crkve i osnovna lekcija za naše mlade i njihovu budućnost.*

o. Ivan Pleš

Zahvalan Bogu za dar da mogu biti duhovnik Zajednice obitelji naše župe, istovremeno sam u poziciji da mogu steći određeni uvid u to kako žive naše kršćanske obitelji, s kojim se izazovima susreću i kako mogu odgovoriti na njih.

Sliku suvremenog zapadnog društva, iznenađujuće, dobro nam može otkriti hrana koja se dobrijem dijelom konzumira na suvremenom zapadu: brza ultraprocesuirana hrana. To je hrana koja je se industrijski proizvodi od svega par različitih sastojaka, a koristi se u širokom spektru suvremene hrane koja se tipizira u tzv. »junk« hrani. Vrlo jednostavno rečeno, to je hrana koja je teško industrijski prerađena, siromašna raznolikošću čovjeku potrebnih nutrijenata, relativno jeftina i neodoljivo ukusna. No, upravo u tome leži i zamka ove hrane: njezina rasprostranjenost, osobito na razvijenom Zapadu, za industriju hrane predstavlja lak izvor zarade, a za čovjekov organizam servira se neodoljivo ukusna hrana koja je, blago rečeno, nezdrava. Imperativi suvremenog zapadnog čovjeka jesu lagodnost, ugoda i užitak, čak ako je i na štetu zdravlja. To se uvelike pokazuje u pandemiji debljine u SAD-u, a koja prijeti da se raširi i zemljama Europe i kod nas.

Zašto koristim ovu analogiju s hranom? Zato što temeljni ljudski nagoni koji

čovjeka prate u njegovim odlukama za lošu i lagodnu prehranu, prate i na ostalim područjima života. Dobiva se dojam kao da je sve podređeno užitku, a svaki i najmanji napor promatra se kao nešto što treba što je prije moguće ukloniti. Zadnji primjer je sveprisutna AI tehnologija, odnosno umjetna inteligencija, koja će jednom ukloniti čovjeku i napor da mora razmišljati. Ali, imat će i mnoštvo drugih stvari koje daju dojam kao da je kolektivni zapadni čovjek zapeo u svojevrsnoj ovisnosti o dopaminu, odnosno užitku: ultraukusna hrana, neprestana izloženost društvenim mrežama kao oblik narcizma i tražanja sebepriznanja, seksualiziranje čovjeka na svim razinama... jednostavno, degradacija čovjeka i njegova Bogom dana dostojanstva u svrhu svjetovnih užitaka. Živeći tako, čovjek današnjice, osobito mladi, vrlo lako i sve više upadaju u depresiju. Čovjek u dubini duše zna kako ništa od ovoga svijeta ne može utažiti onu iskonsku i dubinsku žđ za Bogom – a sve u svijetu je takvo da zarobljuje čovjeka u ovisnost. Od hrane, do računala, međuljudskih odnosa, pornografije, droge, karijere itd. Čini mi se da je ova nezdrava klima, sveprisutna u zapadnom društvu, temeljni problem i izazov s kojim se bračni drugovi, djeca i mladi danas susreću. Uronjeni su u društvo u kojem je sve podređeno sebičnosti i užitku, površnim odnosima i stimu-

liraju dopamina. Takva okolina stvara dugoročno nesretne ljude, beznadne mlade i pogoršava međuljudske odnose.

Lijek tomu vidim u povratku Kristu i Evandelju. Naravno, Krist je Evandelje, ali Njega susrećemo u čitanju Njegove Riječi, u molitvi i sakramentima. U Evandelju, ali i u čitavome Svetome Pismu, učimo kako postati istinski sretni i ispunjeni ljudi. Ako je Bog ljubav, kako kaže Ivan u svojim poslanicama (usp. 1 Iv 4, 17), onda smo i mi pozvani postati ljudi ljubavi. Jedino tako možemo ispuniti ono za što smo stvoreni, odnosno živjeti sliku Božju na koju smo stvoreni. A ljubav je sve suprotno od onoga što sam u natuknicama naveo, trošeći tako i previše prostora za »kvazidijagnostiku« problema koji se može svesti na ovo: nedostatak ljubavi. Rješenje je da postanemo ljudi ljubavi: požrtvovni, nesebični, velikodušni, dobrohotni (pročitaj: 1 Kor 13, 1-13)... Krotimo svoje neuredne želje postom i molitvom jer jedino tako možemo ukrotiti one nagone koji žele ovladati nama i učiniti nas, u konačnici, nesretnima. Čitaj-

mo Evandelje i učimo biti ljudi koji žive za Boga i bližnje, ne za sebe. U tome je tajna istinske radosti, temeljna zadaća obitelji kao kućne Crkve i osnovna lekcija za naše mlade i njihovu budućnost.

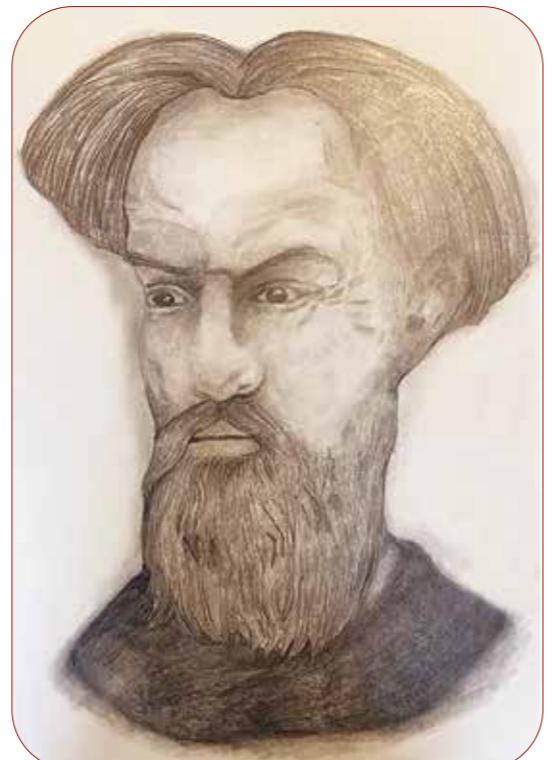
Tko je Hrvatima danas Marko Marulić?

- *Svjetsku slavu je rano stekao kršćansko-moralističkim djelima na latinskom jeziku, među kojima su najpoznatija De institutione bene vivendi per exempla sanctorum (Pouke za čestit život na primjerima svetaca), Evangelistarum, rasprava o praktičnoj kršćanskoj etici i Quinquaginta parabolae (Pedeset priča).*

prof. dr. sc. Božo Skoko

Ako Englezi imaju Shakespearea, Talijani Dantea, Španjolci Cervantesa, a Nijemci Goethea, koga imaju Hrvati kao velikog književnog brenda na europskoj razini? Definitivno – Marka Marulića! On to svojim književnim opusom i doprinosima europskoj kulturi i civilizaciji zasluzuje. Međutim, za razliku od spomenutih velikana koje poznaje i prepoznaće cijeli svijet, našeg Marulića nedovoljno poznajemo i mi sami, pa je upravo ova godina u kojoj obilježavamo 500. obljetnicu njegove smrti prilika da ga bolje upoznamo.

Podsjetimo, Otac hrvatske književnosti rođen je 1450. u Splitu, a umro 1524. također u Splitu. Jedan od najpoznatijih europskih kršćanskih humanista. Svjetsku slavu je stekao duhovnim i moralističkim spisima na latinskom jeziku, koji su bili onodobni bestselli. Među prvima svoj jezik naziva hrvatskim. Piše o tragediji Hrvata u tur-

skim progonima i na neki način postaje začetnikom hrvatske političke misli. Školovao se u Italiji za pravnika a nakon povratka u Split najprije je radio u gradskim službama a potom kao odvjetnik i sudac. Svjetsku slavu je rano stekao kršćansko-moralističkim djelima na latinskom jeziku, među kojima su najpoznatija *De institutione bene vivendi per exempla sanctorum* (Pouke za čestit život na primjerima svetaca), *Evangelistarum*, rasprava o praktičnoj kršćanskoj etici i *Quinquaginta parabolae* (Pedeset priča). Samo su Pouke tijekom 16. i 17. stoljeća tiskane u 19 izdanja, a talijanski prijevod u 12 izdanja. Marulićeva djela su prevođena na talijanski, španjolski, portugalski, francuski, engleski i njemački, a on je imao status jednog od najvećih kršćanskih pisaca. Među poznatim Marulićevim čitateljima su bili budući sveci Franjo Ksaverski, Franjo Saleški, Ignacije Loyola, francuski pisac Francisco de Quevedo, francuska kraljica Margareta Navarska, engleski kralj Henrik VIII. i njegov kancelar Thomas More. Stjecajem okolnosti Marulićovo najizvrsnije djelo, biblijsko-vergilijski ep *Davidias* (*Davidijada*), pronađen je tek 1952. u Nacionalnoj biblioteci u Torinu, a tiskan 1954. Za nacionalnu književnost najznačajniji je kao autor biblijskog spjeva *Judita*, koja je pisana izvorno za splitski i hrvatski puk. Prvi je to ep na hrvatskom jeziku u našoj književnosti i početak bogatog razdoblja pjesništva na hrvatskom jeziku. Vrijeme u kojem je Marulić završavao *Juditu* bilo je sudobnosno za Hrvatsku. Osam godina ranije doživjela je vojnički slom na Krbavskom polju (1493.), a turski pljačkaši su dolazili i do splitskih zidina. Izabравši kao temu biblijsku starozavjetnu priču o hrabroj udovici *Juditi* koja junačkim djelom spašava svoj grad od nadmoćnog asirskog vojskovođe, Marulić je htio ohrabriti svoje sugrađane i uliti im nadu da se osobnim junaštvom i Božjom pomoći mogu suprotstaviti daleko nadmoćnjem neprijatelju. Iako je *Judita* iz nepoznatog razloga objavljena tek 1521. njezino povijesno značenje i uspjeh potvr-

đuju tri izdanja još za Marulićeva života. Ona će Marulića, zajedno s kraćim pjesmama *Molitva suprotiva Turkom* i *Tužen'ja grada Hjerozolima* učiniti središnjom osobom hrvatskoga renesansnog patriotizma.

Zanimljivo je da Marulić u svome djelu *Psychologia de ratione animae humanae* (Psihologija ljudske duše) prvi put uopće rabi riječ »psihologija« pa ga se smatra njezinim tvorcem. Marulić je pisao i latinske pjesme, među kojima i ljubavne. Spomenik Maruliću u rodnom mu Splitu 1925. izradio je Ivan Meštrović.

Uspoređujući ga s veličinama na početku ovog teksta možemo reći kako je naš Marko, kao talentiran pisac, pobožan čovjek i uzor, u svoje vrijeme bio popularniji od Shakespearea u njegovo vrijeme. Nažalost, u smislu brendiranja i približavanja suvremenoj čitateljskoj publici, za njim zaostaje miljama. Spomenute države već stoljećima rade na njihovu brendiranju, odnosno jačaju njihovu poznatost, populariziraju njihova djela, ističu njihove jedinstvene kvalitete, zasluge i doprinose (kako za nacionalne kulture, tako i za Europu i svijet). Baš poput korporacija koje brendiraju svoje proizvode, koriste marketinške alate i strategije odnosa s javnošću kako bi sustavno radile na promociji svoje kulture i velikana, osvajajući tako nove i zadržavajući starije naraštaje njihovih poklonika.

Velikani se obično povezuju sa zemljom njihova podrijetla ili djelovanja, zbog čega su najčešće i zainteresirane strane, pa i ključni akteri u njihovu brendiranju. Zato ulažu ozbiljne novce u njihovo pretvaranje u globalne ikone i uzore, ali i njihovu eksploraciju – ne samo kroz djela, već i kroz suvenire, turističke obilaske rodnih kuća i muzeja te širenje vlastitog kulturnog utjecaja, što izravno i neizravno donosi novac. Neke je pak lakše, a neke teže »prodati« svijetu. Ovisi to o zanimljivosti njihovih djela, ali i osebujnosti njihovih likova. Neki su još

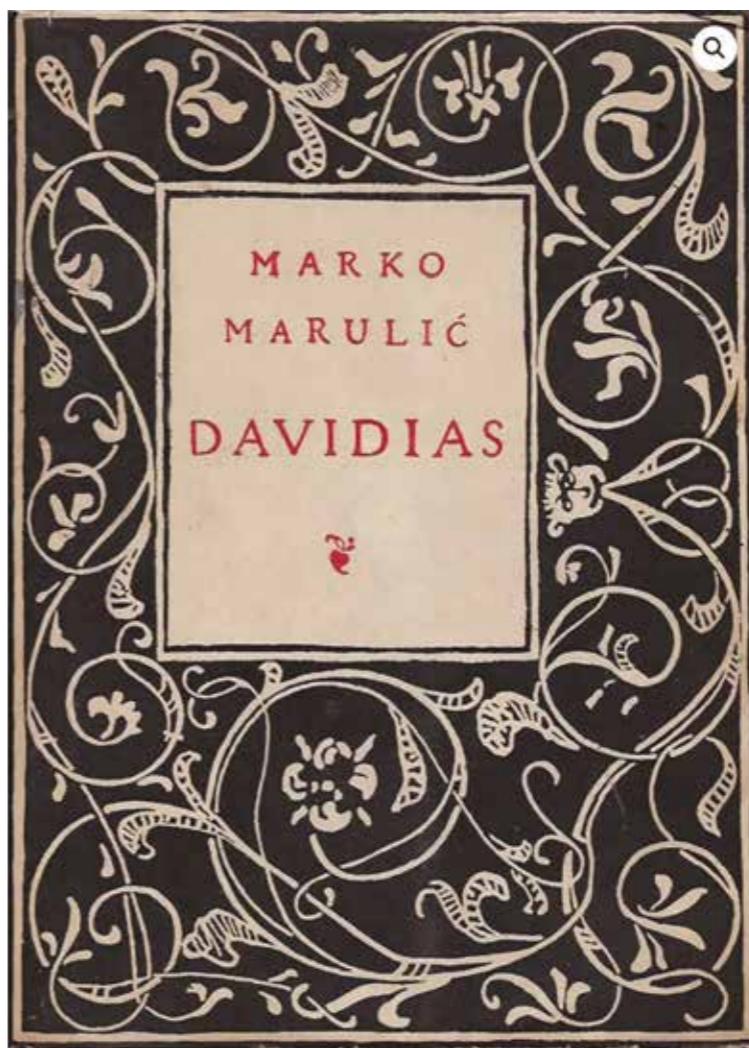
za života svojim djelom i slavom zaslužili globalnu prepoznatljivost nakon smrti. Ne-kima je slava došla tek kasnije. Doduše, čak i oni koji su za života bili slavni, baš poput Marulića, brzo bi pali u zaborav kad se nitko ne bi sustavno bavio njihovim imenom i djelom, pa makar se zvali i Hans Christian Andersen ili braća Grimm. A kako bi se izdignuli iznad nacionalne razine i postali globalni brendovi, nije dovoljno samo čuvati uspomenu na njih i dati im poneki trg ili ulicu, već strateški raditi na upravljanju njihovim imidžom, dostupnosti njihovih djela na stranim jezicima i njihovoj kontinuiranoj promociji.

Obično se kao povod za početak ozbiljnijeg procesa brendiranja uzima neka značajna obljetnica iz života dotičnog velikana, kao što je ova tekuća godina u kojoj obilježavamo 500. obljetnicu Marulićeve smrti, te se u prvoj fazi radi na jačanju svijesti o njihovom životu i doprinosima. Slijede prijevodi i popularizacije djela te isticanje globalnih doprinosa kroz festivale, konferencije, publikacije i popularnu kulturu. Kroz međunarodnu suradnju ih se predstavlja inozemnim javnostima. Istodobno – ako to već nije učinjeno - po njima se imenuju ulice, trgovi, institucije, podižu spomenici, objavljaju prigodne poštanske marke... To se ne odnosi samo na države u kojima su rođeni, već i one s kojima su na bilo kakav način bili povezani. Oni postaju novi mostovi suradnje i prijateljstva među narodima. Nakon toga slijedi njihova popularizacija u širokoj nacionalnoj i međunarodnoj javnosti kroz snimanje i emitiranje dokumentarnih i igranih filmova, objavljivanje popularne literature, priređivanje festivala i drugih prigodnih manifestacija... U toj fazi postizanja »zvjezdane prašine« iznimno je važna uloga medija, koji pridonose njihovoj promociji među običnim ljudima i u globalnoj javnosti. Jednostavno treba učiniti dostupnim što više korisnih i zanimljivih informacija o dotičnom velikanu na različitim platformama i u različitim oblicima, po-

sebice elektronskima. A isto tako treba se pobrinuti da dobiju suvremene promotore i zagovornike među utjecajnim i popularnim pojedincima. Nužno je kreirati atraktivne sadržaje, koji će biti lako dostupni svima koji bi se mogli zanimati za lik i djelo dotičnog velikana, a koji bi mogli uhvatiti pozornost i onih koji uopće nisu za njega čuli. Pritom sve aktivnosti prolaze one četiri faze, koje su prepoznate u svijetu marketinga kao nužne za postizanje ciljeva. To su: privlačenje pozornosti, poticanje interesa, izazivanje želje i sama akcija, odnosno konkretno upoznavanje s velikanom.

»Otač hrvatske književnosti« s duhovnom porukom

Ne postoje narodi ni države koji ne čuvaju i ne slave uspomenu barem na neke ljude iz svoje prošlosti, koji su ih za života zadužili svojim djelima ili njihovo ime proslavili u svijetu. A u odnosu na broj stanovnika i veličinu države, Hrvati i Hrvatska su Europski i svijetu darovali natprosječno velik broj znanstvenika, kulturnih djelatnika, prosvjetitelja, izumitelja, ratnika, svetih ljudi, talentiranih sportaša i stvaratelja na drugim područjima života, koji su ostavili iznimno značajne tragove u duhovnom i materijalnom razvoju europskog kontinenta, doprinisu svjetskoj civilizaciji te stvaranju, razvoju i očuvanju Hrvatske. Međutim, činjenica je da s protekom vremena mnoge od njih zaboravljamo ili nedovoljno poznajemo, cijenimo i poštujemo. Ili ih uzimamo zdravo za gotovo, kao Marka Marulića. Za njega su svi čuli. O njegovoj važnosti govori i činjenica da je njegovo lice krasilo novčanicu od 500 kuna. Od njege je »vrjedniji« bio samo Otac domovine Ante Starčević na 1000 kuna. Mnogi uz njega vežu titulu »Oca hrvatske književnosti« i znaju da je napisao Juditu, ali bi teško mogli navesti nekoliko rečenica njemu u prilog, sjetiti se nekog njegova citata, ispričati zašto je neko njegovo djelo toliko važno... Kao da smo

ga ostavili u prošlosti i nismo našli načina učiniti ga suvremenim, odnosno kao da je ostao zarobljen u uskom krugu obrazovane kulturne elite, ne približivši se širokim masama.

Kad sam nedavno pitao studente kakva je razlika između Shakespearea i Marulića, u smislu potencijala za brendiranje, rekoše mi kako je Marulić dosadan i ne znaju zapravo o čemu on piše i moralizira; barem tako ga se sjećaju iz gimnazijskih dana, dok su o engleskom velikanu gledali filmove, uživali u njegovim kazališnim predstavama i znaju puno zanimljivih pikantnerija iz njegova života. Zašto, dakle, Marulića prikazu-

jemo tako dosadnim, kad su njegova djela i doprinosi tog doba bili tako životni!? S druge strane kad sam prije nekoliko godina pitao umirovljenog profesora povijesti s prestižnog Oxforda - koji hrvatski velikan ima najviše potencijala da postane globalni brend, bez razmišljanja je odgovorio – Marulić, dodavši kako su njime bili fascinirani kraljevi, učene glave i budući sveci. Kaže kako je bio europska atrakcija svoga vremena jer su se njegova djela napeato iščekivala i prevodila na tada utjecajne jezike, a engleski kralj Henrik VIII. je kod uzglavlja držao njegovu spomenutu knjigu pouka. Većina ljudi u Hrvatskoj, budimo iskreni, vjerojatno nije ni čula za to poznato djelo. Zato je ova tekuća godina prigoda da ispravimo mnoge nepravde prema tom velikom Hrvatu, ali

i da ga iznova otkrijemo svijetu. No, prije toga mi u Hrvatskoj ga moramo doživjeti u punini njegova stvaralaštva i doprinosu te bolje razumjeti njegovo značenje za našu kulturu i jezik. Doduše u ovoj prigodi moramo se čuvati opasnosti da se previše ne fokusiramo samo na jubilarnu godinu pa se mnoge započete aktivnosti njemu u čast smanje ili jednostavno nestanu nakon što završi 2024. Zato je važno pokrenuti manifestacije koji imaju periodičan i trajni karakter, otvoriti institucionalne sadržaje koji će trajno svjedočiti o njemu, te kontinuirano poticati zanimanje u javnosti različitim projektima, sadržajima i ostvarenjima. Lijepo je vidjeti da su se uključile

u obilježavanje jubileja različite nacionalne kulturne i javne institucije (npr. Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu, zajedno s Maticom hrvatskom i Društvom hrvatskih književnika), ali nam trebaju i one institucije u doticaju sa širom publikom poput škola, ali i turističkih zajednica. Iznimnu ulogu bi trebala imati i kreativna industrija (posebice film, glazba, kazalište, dizajn...), koja u svijetu, zatrpanom različitim ponudama i informacijama, može na kreativan i privlačan način približiti i često kompleksne sadržaje. To podrazumijeva poticanje i angažman glazbenika, književnika, umjetnika, filmskih djelatnika i drugih da stvaraju djela posvećena velikana, a koja bi mogla biti zanimljiva široj javnosti. Na koncu, kako bi popularnost određenog velikana prešla nacionalne granice nužno je takve sadržaje učiniti dostupnima i na stranim jezicima te projekte učiniti dovoljno atraktivnima da privuku globalnu pozornost. Sve to podrazumijeva visoku razinu izvedbe u profesionalnom smislu.

Inače, književnici su jako pogodni za promociju pojedinih zemalja. Literarna su, naime, djela univerzalna svjedočanstva o duhovnim i intelektualnim dosezima, osjećajima i mislima, izazovima i pristupima u njihovu rješavanju pojedinih naroda u određenim vremenskim razdobljima. Poznato je da su hrvatski pisci na latinskom jeziku bili dio europske kulturne elite, a kao narod se možemo dići ranom pismenošću i stvaralaštvom na narodnom jeziku. Pritom od vremena renesanse do danas, hrvatska književnost nije izgubila duhovni kontinuitet i snažnu povezanost sa zapadnoeuropskim uzorima. U cijeloj toj priči Marulićev je mjesto nesporno. A nakon njega imamo cijeli niz vrhunskih majstora pisane riječi, koji bi odavno postali globalno poznati, samo da su rođeni u nekim razvijenijim zemljama. Zato je vrijeme da ozbiljnije shvatimo i odgovornije promoviramo hrvatske književnike, čija se djela izdižu iznad prosjeka te koja se svojom

kvalitetom i inventivnošću mogu nositi s najboljim globalnim uzorima, a koji pritom izazivaju simpatije među hrvatskim čitateljima i na koje smo ponosni. A budući da nam vrijeme uistinu curi, za početak otkrijemo svijetu ponovno Marulića kao utjecajnog i zanimljivog književnika europskog formata. Ne samo zato što on to zaslужuje, već zato što će nas to prikazati u potpuno drukčijem svjetlu. Dok smo mi imali Marulića i dok je glavnina mudre misli bila vezana za mediteranski krug, drugdje su još bile pustopoljine i zakon jačega.

Duhovni plodovi remetskih mučenika

Poziv na molitvu remetskim mučenicima. U katoličkom kalendaru spomen na njihovo mučeništvo je 10. listopada

»Krv mučenika sjeme je novih kršćana!« Tertulijanove riječi kršćanina vode na promišljanje da je mučeništvo više od davanja života ili smrti bilo kojeg čovjeka. Ono u sebi nosi dva ključna elementa razlike da bi bilo mučeništvo za Krista. Čovjek koji se žrtvuje daje život kao svjedočanstvo vjere u Krista, te dajući svoj život on opršta svojim mučiteljima i ubojicama prizivajući na njih oproštenje i Božje milosrđe. Tako je činio Krist Otkupitelj na križu. U tom duhu je 12 pavlina 1591. iz Remeta odvedeno, mučeno i ubijeno vješanjem u Vugrovcu. U kalendaru je 10. listopada spomen na Remetske mučenike. Za remetsko svetište to je sjeme posijano iz kojeg rastu duhovni plodovi.

Pavlini se ne smiju proglašavati blaženima i svetima

Odluka iz najranije povijesti Reda, pavlini ne dopuštaju da se i jedan pavlin uzdigne na čast oltara. Ne znači to da pa-

vlini nemaju svojih svetaca, jer kako stoju u Pravilu, živi sveci i danas ispunjavaju naše samostane. Sukladno pustinjačkom duhu pavlini ne žele biti poznati svijetu nego samo Bogu. Isto tako svaki pavlin mora biti svet, ne samo onaj koji je poznat kao svet. Kroz povijest bilo je puno pavlina koji su bili nazivani blaženima, a njihovi životopisi su sakupljeni u posebnu knjigu koju se nije moglo naći izvan samostana. Zadnji pavlin koji je trebao biti proglašen blaženim je o. Romuald Klaczynski kao žrtva nacističkog režima u logoru Dachau, a na molbu Reda izbrisani je s liste 108. blaženih mučenika nacističkih logora, iako je preminuo na glasu svetosti.

V. Čutura

Čovjek se ne obraća da bi bio voljen, nego jer je voljen on se obraća

»Otkad jesam ljubim te.«
Sv. Alfonz Marija De' Liguori.

Prof. dr. sc. Franjo Podgorelec

Blažena Djevica Marija nije samo naša zagovornica kojoj se u potrebama utječemo, ona je i model autentičnog duhovnog života. Na temelju tri novozavjetne rečenice koje su je obilježile, opisati ćemo srž njene ali i kršćanske duhovnosti općenito.

»Neka mi bude po riječi tvojoj«

Kao mlada djevojka, Marija iz Nazareta, zasigurno je promišljala kako provesti život koji je pred njom, za što vrijedi živjeti, u što utrošiti život. Stvorila je svoje planove i zamislila kako bi se to moglo odvijati. No, jednog dana u Nazaretu, kad se već zaručila, Bog je preokrenuo njezine planove rekavši da on s njome ima poseban plan, neka se prepusti Božjoj avanturi. Nakon razborita razlučivanja, radi li se ili ne, o Božjem pozivu – »kako će to biti...« – izriče svoj sudbo-

nosni »da«, »neka mi bude po tvojoj riječi.« Često se vjeru poistovjećuje sa svojim aspiracijama, očekivanjima i zamišljajima. Svatko ima vlastitu povijest i iskustvo. Ono utječe na njega te ga uvjetuje. Na svijet se ne dolazi s »tabula rasa« a još manje je to nakon određenog životnog iskustva. Neri-jetko su čovjekovi životni izbori zapravo pokušaji liječenja svojih rana, slabosti, ili se radi o formi kompenzacije i zadovoljavaju psiholoških potreba. Ukoliko je, na primjer, u obitelji zadobio rane na području predanja, nije se doživio prihvaćenim, onda će u životu ići za relacijama kojima će kompenzirati tu ranu koju nosi u svojoj nutrini. To je psihološki proces kroz koji, duže ili kraće vrijeme, svi prolaze. Ukoliko se na temelju objektivnih mjerila uravnoteženo nosi s tim, ono je sastavni dio procesa rasta te ne mora biti nešto negativno.

Problem nastaje ukoliko čovjek psihološke potrebe poistovjeti s vjerom i duhovnim životom. Može se, recimo, dogoditi da se neka osoba oženi, ode u samostan ili postane svećenik, a da mu središnja misao nije što Gospodin želi od njegova života, nego je to njegov osobni način potrage za lijećenjem rana, kompenzacija osjećaja manje vrijednosti, realizacija psiholoških potreba ili rješavanje društvenoga statusa. Kad se čovjek zaljubi zamišlja svoj budući brak i obitelj, stvara neke vrsti plana s očekivanjima, pa misli ukoliko se ona ostvaruju da će biti sretan. Nakon određenog vremena susretne realnost koja bude drugačija od njegovih očekivanja. Da bi je prihvatio mora napustiti svoje zamisli, svoje iluzije koje su proizvod rana i uvjetovanosti. Mora početi vjerovati. A vjerovati znači pokloniti svoje povjerenje, svoje pouzdanje i ljubav jednoj Osobi koja je veća od njegova srca, i koju je odabrao/la za svoga Učitelja i Gospodina. Relacija prema Gospodinu čovjeka rastresa od njega samoga, središte njegova života, malo-pomalo, postaje On. Više nije usredotočen na sebe samoga i svoje potrebe, niti traži da njegovi najbliži ispunjavaju njegova očekivanja. Jednom riječju postaje sposoban za istinsku ljubav. U svojoj pobožnosti ne traži isključivo da Bog ispunjava

njegove želje i prohtjeve, nego ga može slaviti i radi Njega samoga. Marija iz Nazareta se odsredištila, napustila je svoje zamisli a u središte stavila Boga i njegov plan, te se upravo tako u punini ostvarila. Došlo je do razmjene: ona je mislila na Božje stvari, a Bog se brinuo o njezinim.

»Milosti puna«

Prije nego li je Mariju pozvao da se stavi na raspolaganje Božjim planovima, Arkandeo Gabrijel je pozdravlja: »Zdravo Marijo, milosti puna!« Milost znači Božju naklonost prema nekome. Kao da joj kaže: »ti si oduvijek bila Bogu draga, ti si Njegova izabranica, ti si objekt Njegove ljubavi«. Drugim riječima, Marijina ljubav i odgovor na Božji poziv, samo je uzvrat na prethodnu bezuvjetnu Božju ljubav prema njoj: »Velika mi djela učini Svesilni.«

Čovjek treba vjerovati da je samim svojim postojanjem Bogu drag, da ga bezuvjetno voli, da je objekt Božje naklonosti: »Ti, Gospodine, ljubiš sva bića, i ne mrziš nijedno koje si stvorio«, kaže knjiga Mudrosti (11,24). Budući da je previše usredotočen na sebe sama, teško mu je vjerovati u tu temeljnju istinu. Zato je i njegova religioznost zaražena krivim mentalitetom. Misli da se najprije treba popraviti da bi bio voljen, da ispravi svoj karakter, da dođe do idealne slike sebe, tada će biti voljen. To je napast. Bog ne voli čovjekovu idealnu sliku. Ljubi ga sada, onakvim kakav je sada, ne kakav bi trebao biti. Iz tog polazišta slijedi rast. Ukoliko misli da je porastao u duhovnom životu jer je tijekom godina poboljšao neke aspekte života, onda to znači da se osjeća usamljeno, kao da je sam. Misli da će ga nakon što poboljša svoju idealnu sliku konacno netko voljeti. Možda se godinama trudio, ali u pogrešnoj perspektivi. Polazišna točka je iskustvo ljubavi a ne iskustvo moralna obraćenja. Hoće reći, čovjek se ne obraća da bi bio voljen, nego jer je voljen on se obraća. Ljubav prethodi svemu, naš mar, moralno nastojanje i askeza njena su logična posljedica.

»Što pogleda na neznatnost službenice svoje«

Grčku riječ *tapeínosin* naši su preveli s »neznatnost.« Latinski prijevod Biblije (*Vulgaris*) prevodi uvriježenim pojmom u kršćanskoj tradiciji: »humilitas« – »poniznost.« Poniznost znači hodati u dvokrilnoj istini. S jedne strane, svijest da je čovjek stvoren od »humusa«, praha zemaljskog, da je stvorene stvoreno od ničega i da svoj bitak i život duguje Stvoritelju. Istodobno, s druge strane, znade da je, kao takav, voljen od Boga i da, upravo zbog prethodne čovjekove sasospoznaje, Bog svraća »pogled« na njega. Iz tih dviju istina proizlazi logična posljedica da je, bez ikakave prethodne zasluge, besplatno i bezuvjetno voljeno biće. Kako odrasta, čovjek pomalo zaboravlja ove temeljne istine. Dijete, naprotiv, ima svijest da život duguje drugima, da je voljeno od svojih roditelja samim time što postoji, bez ikakvih zasluga. Zato je dijete bezbrižno veselo i zaigrano. U tom smislu Isus reče: »Ako ne postanete kao djeca, nećete ući u Kraljevstvo nebesko.« Hoće reći, nećete biti sretni u svojoj vjeri. Doživljavati ćete je kao dužnost, obvezu, zabranu, ili imati žrtveni koncept života. Mislit ćete da Bog traži žrtve, a on reče »Milosrđe mi je milo, ne žrtve.« On traži našu ljubav (milosrđe je vid ljubavi). Sve u kršćanstvu treba biti posljedica ljubavi i njome začinjeno. Sva naša djela i žrtve, bez dragovoljne ljubavi »ništa su«, reče Pavao u svom znamenitom himnu ljubavi (1Kor 13).

/inspiracija za meditaciju mi je bio talijanski svećenik i filozof Luigi Maria Epicoco/

Pod zagovorom zaštitnika lige sv. Ivana Pavla II. i Advocate Croatiae

Unedjelju 12. svibnja zajedničkim misnim slavlјem koje je predstavio o. Franjo Podgorelec održana je završnica futsal lige Fairplay. Odigrana je još jedna uzbudljiva sezona u futsalu koja se održava redovito subotom

ujutro u sportskom centru u Jazbini. Liga je rekreativna i potaknuta je duhom kataličke malonogometne lige, promovira sve njezine etičke i duhovne karakteristike. U ligi se natječe ekipe iz raznih gradskih župa uz izraženi ekumenski duh te otvara vrata svim ostalim ekipama koji su voljni uživati u jednom posebnom i drugačijem ambijentu.

Prije završnog blagoslova župnik o. Zlatko Pletikosić uputio je pozdrav i zahvalu dočaska svima sudionicima i organizatorima natjecanja nakon čega je uslijedilo svečano proglašenje najboljih uz podjelu odličja, a potom i prigodno zajedničko druženje u dvorištu župe.

Žamor škripanja parketa će se tijekom ljesta prigušiti do iduće jeseni kada nas očekuje nova sezona. Neka sve do idućeg susreta prati zagovor zaštitnika lige sv. Ivana Pavla II. i Advocate Croatiae pod čijem nazivu naša remetska župna malonogometna ekipa sudjeluje na futsal ligi.

Krešo Šušnić

Advocata Croatiae / Gospa 2024.

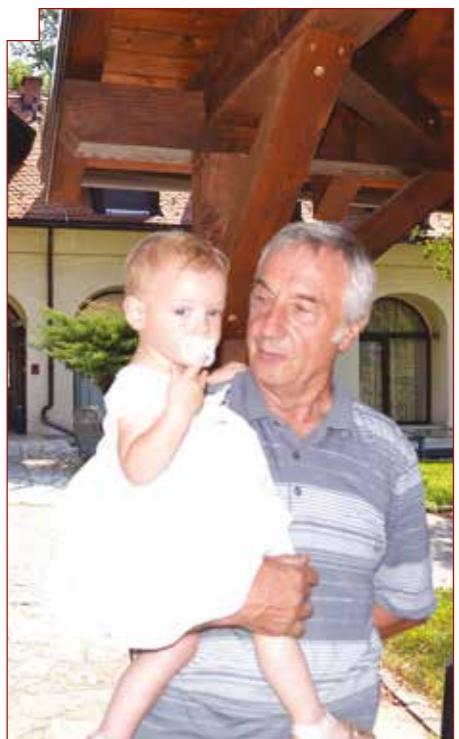

Gospa 2024. / Advocata Croatiae

Otvorenost i prihvatanje

Zajednica obitelji primjer su župnih zajednica, jer u kontinuitetu nastavljaju svoje aktivnosti. K tome, što je značajka svih zajednica je otvorenost i prihvatanje svih dobromjernih. Tako se širi krug zajedništva u duhu Crkve.

Ljetopis župe i svetišta – od Cvjetnice do sv. Ilike

OŽUJAK

23. ožujka - Br. Juraj Marinković, đakon, sudjelovao je na otvaranju, nakon teških oštećenja, iznova podignute Osnovne škole Bukovec.

24. ožujka - Cvjetnica je u Rematama osvanula snijegom zabijeljena. Sunce nas je ipak grijalo u procesiji od Duhovnog centra sv. Ivana od križa do naše crkve – Šatora. U župi smo ostvarili našu staru akciju pod novim imenom za potrebite u župi »Euro za Caritas«.

28. ožujka do 1. travnja - Misu večere Gospodnje na Veliki četvrtak predslavio je prior o. Ivan Živković i oprao noge samostanskoj braći. U našoj crkvi, koliko je poznato, prvi je put bilo pranje nogu redovnicima. Stari je običaj u Karmelu bio da je prior u samostanu oprao noge subraći i darivao ih.

Na Veliki petak o. Ilij Tipurić, župni vikar, sudjelovao je u 15 sati u Križnom putu koji je predvodio naš nadbiskup Dražen, na potoku Bliznecu u susjednoj, i nekad našoj župi sv. Petra i Pavla u Bešiću. Obred Muke Gospodnje predslavio je o. Ivan Pleše.

Vazmeno bdijenje predslavio je upravitelj župe o. Zlatko Pletikosić kao i župnu misu na Vazam, na koncu koje smo slavili uskrsnu procesiju. Sve te dane slavili smo u zajedništvu s ostalim svećenicima zajednice u Remetama i brojnim vjernim narodom. Nakon snijega na Cvjetnicu, na Uskrs su neka braća bila bosa u sandalama, na 30 stupnjeva.

Na remetsko prvo proštenje, dekanatsko, misu u 11 sati predslavio je novi dekan preč. Vinko Tomić u zajedništvu sa svećenicima i vjernicima dekanata i ostalim hodočasnicima. Laudato TV prenosio je i jutarnju i večernju misu, kao i inače ponедjeljkom. Upravitelj župe gostovao je popodne uživo na HRT -u.

O. Vinko Mamić, započeo je u zajednici provincijalnu vizitaciju.

TRAVANJ

3. travnja - Delegacija iz Mađarske obišla je svetište i položila vijenac uz spomen ploču Ivana Česmičkog – Janusa Pannoniusa.

5. travnja - gđa Ana Čokor, dugogodišnja župna suradnica u području Caritasa, pjevanja, organiziranja izleta, pomaganja župnicima u Župnom pastoralnom vijeću proslavila je 70. rođendan i opet u krugu mnoštva župljana.

7. travnja - Između nedjeljnih misa svetište su obišli i tijek obnove nakon potresa predsjednik Vlade Republike Hrvatske Andrej Plenković sa suradnicima.

20. travnja - Župni zbor iz Vivodine, drevne župe sv. Lovre mučenika, između Žumberka i Ozlja, sudjelovao je u hodočasničkoj misi.

24. travnja - Župni upravitelj i o. Krešimir Josip Bahmec, župni vikar, bili su kod nadbiskupa Dražena Kutleše u vezi s proslavom svetkovine Velike Gospe u Remetama, a razgovaralo se i o drugim pastoralnim pitanjima.

Ukop tijela pokojne g-đe Tee Colombo, majke osmoro djece bio je na Mirogoju. Obitelj je to koja svakodnevno slavi misu. Puno vjernika bilo je i dalje je u pomoći toj obitelji.

26. travnja - Učenici OŠ Remete snimili su u svetištu emisiju za školski radio.

27. travnja - Slavili smo misu prve pričestiti za 86 vjeroučenika, a 28. travnja isto slavlje bilo je u kapeli sv. Terezije Avilske u Čretu – Jazbini za 14 prvpričesnika. Ukupno je sakramantu pristupilo 90 djece.

Popodne 27. travnja u Duhovnom centru predstavljena je knjiga brata Ante Slavića »*Od braka do redovništva*«.

28. travnja - Predstavili smo brata o. Jakova Milića koji se iz karmelskog samsotana - duhovnog centra sv. Ilike na Buškom jezeru u BiH, vratio u zajednicu u Remetama i radit će između ostalog s mladima i biti promicatelj duhovnih zvanja.

Tih dana u Čretu - Jazbini izgorjela je kuća jedne obitelji mlade. Karmelska zajednica organizirala je pomoći u svojim mogućnostima.

SVIBANJ

1. svibnja - U hodočasničkoj misi sudjelovali su hodočasnici iz Bačke, na hodočašću Marijinim i Karmelskim putovima po Hrvatskoj i BiH.

2. svibnja - U Remetama je pokopan gosp. Petar Jozić, otac karmelićanina o. Anđelka. Otac je to jedanaestero djece od kojih je jedna kćer redovnica franjevka koja je djelovala u samostanu u Remetama.

4. svibnja - Ujutro smo ispratili mlade na Susret hrvatske katoličke mladeži u Gospiću, u čijoj organizaciji su i domaćini katedralne župe u Gospiću braća karmelića-

ni, osobito o. Marko Maglić.

U 11 sati predslavio je misu i krizmao 102 krizmanika mons. Stjepan Kožul, kanonik.

Početkom svibnja o. Krešimir Josip bio je na Kosovu i obišao svetišta.

11. svibnja - Nakon slavlja jutarnje mise u Sigetu, krenula je skupina mladih i došla u Remete, Majci Božjoj. Vođa je bio gosp. Hrvoje Osmanović.

12. svibnja - U župi je bila udruga *Kolajna ljubavi* s gospođicom Marijom koja uskoro opet odlazi na neko vrijeme volontirati u misijama i zato je skupljala priloge i prodavala ručne radove za pomoći siromašnjima. Svoj stand imao je i *Hod za život* za nabavku majica.

Nakon mise u podne, i ove godine kraj sezone Fairplay futsal lige s dodijalom nagrada obilježen je kod nas na čelu s gosp. Krešom Šušnićem. Liga igra u katoličkom duhu, a ove sezone za našu župu nastupila je i momčad u KMN na čelu s Vidom Vrbanc.

15. i 16. svibnja - Redovnička je zajednica bila na hodočašću i izletu u hrvatski dio Baranje i u Mađarsku u marijansko svetište Mariagyud – Marijud i u Pečuh. U Pečuhu smo obišli grad, a između ostalog vidjeli i gimnaziju koja nosi naslov »Janus Pannonius – Ivan Česmički«, biskupa i pjesnika koji je umro na Medvedgradu, pokopan u crkvi u Remetama, a danas počiva u katedrali u mađarskom Pecsu – Pečuhu.

18. svibnja - Zajednica obitelji župe sudjelovala je u Hodu za život.

O. prior Ivan Živković hodočastio je u Mačelj, mjesto mučeništva i znak stradanja mnogih Hrvata na križnim putevima drugog svjetskog rata i porača.

21. svibnja - Na Miroševcu je ukopana s. Cecilija Pleša, crkvena glazbenica. Zadnjih godina živjela je i svoje boli prikazivala u svojoj redovničkoj zajednici Sestara Naše Gospe na Bukovačkoj cesti.

24. svibnja - U svetištu su bili veoma zainteresirani studenti povijesti i arheologije Filozofskog fakulteta u Zagrebu.

U 18 sati upravitelj župe o. Zlatko je u suslavljisu o. Ilije i o. Krešimira Josipa, župnih vikara, te vlč. gosp. Mladena Škvorce, župnika u Bešićima, preslavio euharistiju podno stare kapelice na Fakultetskom dobru u Jazbini, slaveći Boga i Blaženu Djesticu Mariju Pomoćnicu kršćana. Pjevanje je predvodio zbor iz Bešića. Nekada je to bilo dobro kanonika s Kaptola, i još ne tako davno na njemu su u kućama još uvijek živjeli čuvari i radnici toga dobra. Nekad su, do prije oko 20 godina, i o našem samostanskom vinogradu brigu vodili studenti toga Fakulteta.

25. svibnja - 5. Zagrebački put svjetla je i ove godine prošao kroz svetište u Remetama pomolivši se pred Majkom Božjom Remetskom. To hodočašće obiđe u zadnja dva potresa oštećene zagrebačke crkve i svetišta u znak zahvale Bogu i Majci Božjoj što su usprkos nevoljama ljudi očuvali od većega zla.

26. svibnja - Na kraju župnih misa svoje kratko svjedočanstvo dali su liječeni ovisnici iz Terapijske zajednice *Moji dani* iz Đurmanca. Vjernici su imali priliku kupiti njihove uratke ili jednostavno dati im svoj dar za uzdržavanje.

27. svibnja - U Nadbiskupskom pastoralnom institutu đakon br. Juraj Marinković primio je diplomu o položenoj đakonskoj godini. U ime župnika mentora govor je održao upravitelj župe o. Zlatko Pletikosić.

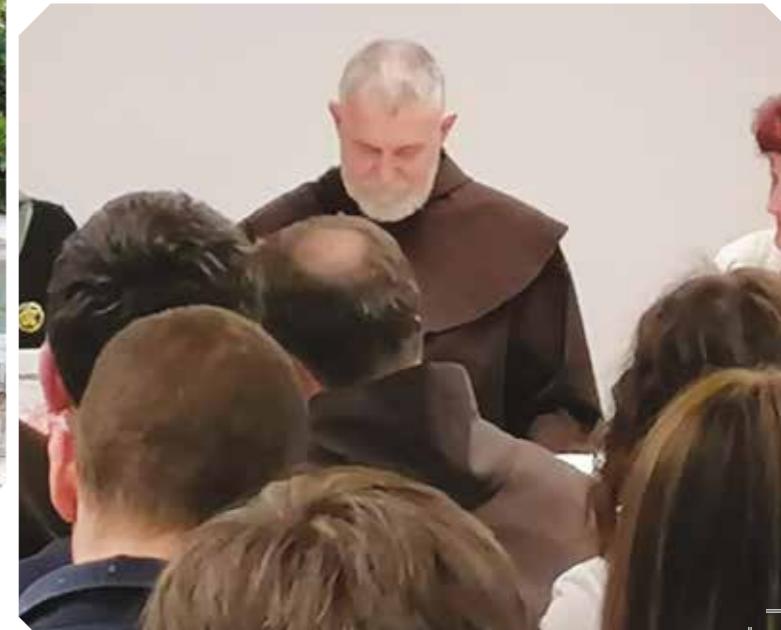
30. svibnja - Na Tijelovo nakon župne mise u 10.30 slavili smo Tijelovsku procesiju prvu put u cijelosti u Gospinom vrtu s tri postaje. Jedna je bila kod česme na kojoj smo načinili postaju sv. Terezije od Djeteta Isusa ili Male Terezije jer smo u njezinim jubilarnim godinama, druga kod Bezgrješne u sredini vrta, a treća kod Križa Kristova u vrtu. Bilo je mnoštvo ljudi, među njima odrasli, mladi i djeca u pri-gorskim nošnjama iz KUD-a Frankopan i iz FIS-a Remete, iz kojega su mužikaši i zasvirali nakon mise, uz vino koje je darovaо samostan. Sjetili smo se i peciva koje je godinama za ovu prigodu dok je radila darovala pekarna tj. obitelj Bašić iz ulice Remete povezujući kruh naš svagdanji s nebeskim kruhom, i vino s Krvlju Kristovom.

31. svibnja - Naš đakon br. Juraj Marinković s nekolicinom bogoslova sudjelovao je u misi na trgu ispred katedrale o svetkovini zaštitnice Grada Majke Božje Kamenitih vrata. Procesija je izostala zbog kiše.

LIPANJ

6. lipnja - U duhovnom centru predavanje na temu *Majka ljubi očinstvo svoga muža* održao je ženama i majkama fra Serđo Ćavar, hercegovački franjevac iz samostana u Dubravi. Muškarci i očevi u župi imaju svoja okupljanja, a ovo je predavanje bilo za njihove družice. Upravitelj župe bio je na početku tog predavanja, a zatim na dobrotvornom koncertu *Dvije gitare* za Dječiji dom koje vode sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova u Hrvatskom Leskovcu a koji je u crkvi na sv. Ksaveru organizirao Vojničko - bolnički red sv. Lazara Jeruzalemskog koji ima svoje sjedište pri našem samostanu u Remetama.

8. lipnja - O. Ilija, župni vikar, bio je s provincijalom i o. Ivanom Podgorelcem na biskupskom ređenju svoga zemljaka fra Ive Martinovića u Požegi.

Ovogodišnji krizmanici imali su još jedan susret s našim mladim župnim animatorima uz razgovor, igru, druženje i jelo kod kuće uz ribnjak.

9. lipnja - Prva katolička OŠ u Gradu Zagrebu koju vodi karmelska redovnička provincija kako je već i običaj slavila je misu zahvalnicu *Te Deum* u podne u Šatoru. Predslavitelj je bio o. Vinko Mamić, ravnatelj i karmelski provincijal, a propovijedao je duhovnik škole o. Dario Tokić. Suslavili su o. Franjo Podgorelec i o. Zlatko Pletikosić, prvi vjeroučitelj te škole. Usljedilo je i druženje.

10. lipnja - U svetištu smo obilježili spomen na proglašenje sv. Josipa zaštitnikom Hrvatskog kraljevstva 1687. godine. O obljetnici toga izbora imamo i na spomen ploči na zidu ispred crkve.

13. lipnja - Spomen sv. Antuna Padovanskog. Kod nas je toga dana u večernjoj misi zahvala za školsku godinu - *Te Deum*. Zahvalili smo i za velikodušnu pomoć nastavnika instruktora koji su besplatno pomagali učenicima u raznim predmetima. Okupio se i veći broj štovatelja sv. Ante.

16. lipnja - Nedjelja - Obiteljski dan župe obilježen zajedništvom u druženju, jelu, igri, upoznavanju. U župnoj misi koju je predstavio fra Gojko Zovko, hercegovački franjevac iz Švicarske, upravitelj župe o. Zlatko Pletikosić krstio je osmo dijete obitelji Knežević.

17. lipnja - Svetište su obišli učenici gimnazije »Janus Pannonius« iz mađarskog Pečuhua.

21. - 23. lipnja - Naše svetište je u Sinju na Danima duhovne baštine marijanskih svetišta predstavio gosp. Vlado Čutura, koji je održao dva predavanja o Remetama.

22. lipnja - Svećeničko je ređenje našega đakona br. Juraja Marinkovića u župnoj crkvi sv. Ivana XXIII. na zagrebačkoj Klaki. Sutradan o. Juraj slavio je svoju mladu misu u župi u kojoj je kršten u Novoj Rači - marijanskem svetištu Bjelovarsko - križevačke biskupije.

O. Ilija Tipurić, župni vikar, bio je na Vincu na godišnjem koncertu KUD-a Frankopan.

23. lipnja - O. Ivan Pleše bio je u ime provincijala i u ime župe i svetišta na blagoslovu poprsja sv. Ladislava kralja u vrtu rezidencije Mađarskog veleposlanstva na Tuškancu. O. Zlatko oputovao je na Dan sl. Božjega o. Gerarda Tome Stantića u Somboru.

28. lipnja - O. Ilija sudjelovao je u misi i u obilježavanju 33. obljetnice 110. brigade u Karlovcu.

29. lipnja - Župni vikari o. Ilija i o. Krešimir Josip uzeli su udjela u misi koju je predslavio mons. Vjekoslav Huzjak, bjelovarsko - križevački biskup u proslavi 45. obljetnice župe Bešići, čiju su vjerničku zajednicu okupljali i prije službene uspostave župe, do prije 20 godina vodili karmeličani iz Remeta.

SRPANJ

6. - 7. srpnja - Hodočašće župa: Remete, Gračani i Bešići u Mariju Bistrigu. U subotu u 4 sata iz Remeta su krenuli s hodočasnicima i o. Krešimir Josip i o. Juraj koji su se u nedjelju navečer i vratili pješice. U subotu navečer u 18 sati u Mariji Bistrici misu je predslavio maldomisnik o. Juraj, križni put o. Krešimir Josip, a u nedjelju ujutro u 7.30 na vanjskom oltaru misu je predslavio o. Zlatko, upravitelj župe u Remetama. Bilo je to lijepo zajedništvo oko 600 pješaka iz te tri župe, autobusa putnika iz Remeta, ostalih vjernika koji su došli osobnim autima, kao i župnika Gra-

čana fra Marina Matančića i Bešića vlč. Mladena Škvorca.

7. srpnja - Upravitelj župe o. Zlatko Ple-tikosić suslavio je u susjednoj župi sv. Jeronima u Maksimiru mladu misu vlč. Domagoja Matokovića koji je sa svojim roditeljima i jedanaestero braće i sestara živio na dijelu Bukovca koji pripada župi sv. Jeronima. Obitelj je na neokatekumenskom putu kršćanske inicijacije kao i sin Domagoj, stoga je studirao i zaređen u Londonu, te pripada tamošnjoj nadbiskupiji. Redovni su remetski hodočasnici.

16. srpnja - Gospa Karmelska. Za svetkovinu smo se pripravljali devetnicom u kojoj su aktivno sudjelovali: Karmelski svjetovni red i Mali molitelji. Na svetkovinu večernju misu u kojoj su sudjelovali mnogi štovatelji Gospe Karmelske i nositelji karmelskog škapulara, predslavio je o. Juraj Marinković kao svoju mladu misu za nas u Remetama.

Kroz život s optimizmom

Piše: Dr.sc. Jadranka Pavić

Ne lebdjeti u oblacima, ali ne živjeti u tami!

Optimisti su otporniji na razvoj depresije dok su pesimisti skloniji odustajanju od cilja, uglavnom imaju lošije fizičko zdravlje i čak osam puta veći rizik za razvoj depresije.

Da li se čaša gleda kao napola prazna ili napola puna česti je sadržaj rasprava o pesimizmu i optimizmu. Pa je tako jasno da oni koji čašu gledaju kao napola punu biti će 'manje žedni' odnosno na život će gledati sa svjetlijе strane. Razlika između optimista i pesimista je u načinu suočavanja s problemima na koje nailaze. Dok pesimisti često vide onu tamniju stranu i češće odustaju od ciljeva, optimisti su skloniji očekivanju da će sve krenuti u željenom smjeru. Optimisti su otporniji na razvoj depresije dok su pesimisti skloniji odustajanju od cilja, uglavnom imaju lošije fizičko zdravlje i čak osam puta veći rizik za razvoj depresije. Nadalje, optimisti češće postižu bolji uspjeh u školovanju, poslu, zdraviji su, bolje podnose starenje i žive duže. No, ekstremni optimisti mogu svojim ponašanjem dovesti do brojnih rizika u svakodnevnom funkciranju jer ne vide realne prijetnje. Loše strane ekstremno optimističnog stila mogu dovesti do toga da osoba nekritično visoko precijeni svoje sposobnosti a to se često povezuje i s narcizmom. No, optimizam ne znači da osoba ne vidi moguće prijetnje i da 'zatvara oči' pred mogućim problemima već da realno gleda na život s pozitivnim načinom raz-

mišljanja i suočljavanja s problemima. Kako navodi začetnik pravca pozitivne psihologije Martin Seligman »Naučeni optimizam«, jasno ističe metode na koji način naučiti biti optimističan. Između ostalog kaže: »Moramo znati koristiti izoštren osjećaj za stvarnost koji nam daje pesimizam onda kad nam to treba, ali ne smijemo dopustiti da nas pesimizam zadrži u svojoj mračnoj sjeni. Koristi od takve vrste optimizma su, vjerujem, bezgranične.« Time je najbolja opcija u svakodnevnički biti optimističan realista. Tko je optimist odnosno pesimist? Prema psiholožima Scheieru i Carveru optimizam je crta ličnosti koja karakterizira osobe koje na budućnost gledaju kao na nešto što će donijeti dobro a s neugodnim emocijama koje su neizbjegljive u svakom životu, suočavaju se djelotvorno. Seligman je optimizam koncipirao kao pogled na svijet i događaje. Optimistična osoba objašnjava negativne događaje kao prolazne, uvjetovane vanjskim događajima i nekim specifičnim događajem. Primjerice, to se tako dogodilo, no drugi puta će biti bolje. Pesimisti uzroke problema nalaze u unutarnjim razlozima, zapravo njihovo je najčešće - uopće nemam smisla za to; i u globalnim uzrocima - štograd počnem, ništa mi ne ide. Kad se to promatra s vjerničkoga aspekta, onda osoba koja ima viši cilj, uporište u Bogu, u njoj nema straha. Realno sagledava svijet, prihvata ga, suočava se s problemima i rješava ih.

Učenje optimizma: molitvom i susretom s Bogom

Iako je optimizam povezan s genetskim nasljedjem, istraživanja pokazuju da se optimizam može naučiti i osvijestiti. Primjerice, poznaea hrvatske psihologinje Majda Rijavec, Dubravka Miljković i Ingrid Brdar u »Positivnoj psihologiji«, ističu: »Na kraju dana zapišite najbolju stvar koja vam se toga dana dogodila. Može vam se učiniti da vam se ništa dobro nije dogodilo, ali ako malo razmislite, sigurno ćete pronaći nešto. To ne mora biti ništa veliko, dovoljna je i neka lijepa ili ugodna sitnica. Kakvo pozitivno značenje i smisao ima to iskustvo u vašem životu? Koje bi dugoročne posljedice to moglo imati? A onda oda-berite najgoru stvar koja vam se toga dana

dogodila. Iako se radi o neugodnom iskustvu razmislite kakvo pozitivno značenje ili smisao bi to iskustvo ipak moglo imati u vašem životu. Možete li predvidjeti neke dugoročne dobiti koje će vam to iskustvo u budućnosti donijeti? Ako vam ništa ne pada na pamet prisjetite se neugodnih iskustava iz prošlosti za koja se kasnije ispostavilo da su imala i neke pozitivne posljedice. I na kraju odaberite jedno uobičajeno iskustvo koje nije bilo ni posebno pozitivno ni posebno negativno. I za njega pokušajte otkriti smisao i značenje koje ima u vašem životu, te moguće pozitivne posljedice. Možda otkrijete da to iskustvo nije tako beznačajno i nevažno kakvim vam se u početku činilo.« Zanimljivo je, istraživanja provođenja te vježbe na populaciji studenata objavljena su 2003. godine u American Scientist. To pokazuje da su studenti koji su radili vježbu mjesec dana značajno povećali svoju psihološku otpornost i optimizam.

Osvrćući se na rezultate znanstvenih istraživanja, vraćamo se na temeljnu istinu i putokaz. Čovjek kao Božje stvorenje bez obzira na uspone i padove uvijek kroz život treba ići s pouzdanjem u svojeg Stvoritelja, dakle oslanjajući se na Božju providnost. Stoga, kao i u opisanoj vježbi u kojoj svakodnevno analiziramo dobra, loša i neutralna iskustva, u dnevnim molitvama i razgovoru sa Stvoriteljem treba učiniti analizu svojih postupaka ali i prepoznavati pozitivne poruke iz svakodnevnice ma kakva ona bila. Takve analize vode putem optimizma i usmjeravaju prema svijetloj strani života u kojoj se živi u realnom, pozitivnom i zreлом optimizmu, ne lebdeći u oblacima ali ni u tami na dnu.

KRŠTENJE OSMOG DJETETA

Delegiran od zagrebačkoga nadbiskupa, župnik i upravitelj svetišta o. Zlatko Pletikosić krstio je osmo dijete u obitelji Knežević. Na radost župne zajednice i cijele Crkve, obitelj Knežević, unatoč teškoćama koje su prolazili otvoreni su životu s pouzdanjem u Božju providnost. Priča oca osmoro djece gospodina Kneževića svjedočanstvo je kroz što su sve prolazili.

Molitva malog Ilije za bragu

- Molitva jednog dječaka, molitva majke i svećenika na Haitiu. Ma ne, samo njih. Molitva svih koji su saznali što se spremi je bila dovoljna da se dogodi čudo.

Inazad nekoliko dana moja obitelj našla se na teškim mukama. Sve je to na nas jako utjecalo, a o svemu je moja supruga Martina pisala u jednu grupu na Facebook. Čitajući i ja sam dobio veliku volju za napisati i spomenuti čudo u mojoj obitelji. Neki će možda u tome vidjeti kaznu, no ja sam siguran da je o Božjem čudu riječ. Martina i ja imamo sedmero djece. Nikada se nismo odlučili na toliko puno djece. Nikada nismo previše planirali i kalkulirali. Znamo da je teško, ali svoj život ne bi mogao drugačije zamisliti nego ovako. Sedma trudnoća nije išla po našem planu, iako je na kraju, na neku ruku završilo dobro. Tu su se nakupile i godine, a zbog čega sam ja čvrsto odlučio da nas je dosta. Sedmero djece i nas dvoje, svi živi i zdravi, nema potrebe ići dalje. Naravno, ta čvrsta odluka je bila samo moja.

Pojavile su se neke poteškoće, odnosno prilika da se preselimo u Austriju. Ja sam otišao nekoliko mjeseci ranije, dok je ostatak moje obitelji došao nakon završetka školske godine. U srpnju. Ali samo da se prijave na adresu stanovanja. Nismo se htjeli dugo zadržavati u Austriji, jer smo dobili dosta novaca i trebalo je to potrošiti. Zaoštak od nekoliko mjeseci dječjeg doplatka. 'Balkanskim' rječnikom, jedan dobar auto. Auto nam je star i pokvaren, ali ga nećemo mijenjati. Idemo mi u Lourdes. Fenomenalno je bilo. Italija, Azurna obala, Barcelona, i na kraju Lourdes. Prva stanica je bila sv. Ante u Padovi. Često smo i ranije išli tamo. Kad ne znamo kuda ćemo, odemo kod sv. Ante u Padovu. Na grobu sv. Ante svi smo položili ruke i svako je u sebi nešto zaželio. Bilo je tu želja za igračkama, lopatama, šminkama, novom robom, ..., jedino nas sin Ilij, koji ima sedam godina, nije rekao što je zaželio na grobu sv. Ante. Nije ni morao, jer poznavajući njega, znao sam da je htio da dobije veliki kamion. Ili veliki vlak. Ili možda auto na daljinski. On bi vas napustio za jednu malu igračku. Kući ćemo mu nešto, kao i svima i dobiti će poklon od sv. Ante.

Početak ljeta samo takav. Svi sretni. Put prošao odlično. Došli smo u Hrvatsku na more. Nastavak ljeta slijedi, a u tom trenutku i saznanje da je Martina trudna. Kako to kad sam čvrsto odlučio da nećemo imati više djece?! No nemam vremena za rješavanje zagonetki, treba obaviti pregled. Preglede obavljamo u Šibeniku, što privatno, što preko zdravstvenog osiguranja i tu kreću naše tegobe. To je onaj dio za koji će netko pomisliti da su kazne. Martina mora mirovati, ima veliki hematom. Česta krvarenja. Ludilo. Jednostavno ludilo. Vozite ženu u Šibenik u bolnicu i tješite je riječima, »tako je moralno biti« ili, »Bog je tako htio«. No svaki puta bi u bolnici rekli, sve je u redu s bebom. Bio je to hematom, nastavite dalje mirovati. Fuauuu! Valjda će prestati?!

Snježna Gospa, uzeo sam djecu i otišao u jedno malo bosansko selo Jagodnjak, a Martina je ostala da i dalje miruje. Inače su u mojoj obitelji svi znali. Sva djeca su znala da je mama trudna, osim Ilijе. Taj nije pouzdan, jer smo mislili još jedno vrijeme čuvati

tu vijest, a naš Iliju bi svima prenio. I dok smo se vraćali iz Jagodnjaka, dogovorili smo se da ćemo stati u Međugorje i pomoliti se za našu mamu Martinu. Također smo nakon kratkog vijećanja odlučili reci i Iliju. Pa nek' i on zna, jer sada može i cijelo selo znati. Vozimo kombi, a Iliju ima svoje mjesto i ono je odmah iza mog. Iza vozačevog sjedala. Kada je čuo da je mama Martina trudna, prišao je mom uhu i šapnuo mi, »znaš tata, kad smo bili na onom grobu (misli na grob sv. Ante), ja sam zaželio da mama rodi bracu«. Moj Iliju, moj bandit, ma nemoguće! Sad da li će to biti kazna, moja čvrsta odluka ili dječakova molitva?

U Austriji ne ide po planu. Moglo bi se reći ne ide nikako. Papire ne možemo riješiti, prijave, nemamo zdravstveno, upisi u škole, ma cijelo veselje, ali nema veze. Polako ćemo. Tu smo gdje jesmo i riješiti ćemo već nekako.

Bila je nedjelja. Vratili smo se s kanske mise. Počeli misliti na ponедjeljak i laganu se pripremali. Neki za škole, a ja za posao. Martina me zove, plače. Gotovo je. Sva krvava. Vozim je na hitnu. U autu se tješimo. »Znali« smo da je gotovo. Ne znamo njemač-

ki jezik. Engleski, onako, školski, ali početnički školski. U stvari onoliko koliko nam je bilo dovoljno da čujemo da je s bebom sve u redu. Olakšanje. Plać i smijeh. Ajmo kući. Martina više ni do kuhinje ne smije. Otišao je hematom. Odlično. Sad će sve biti u redu.

Marica nam je predškolarac. Obvezna je ići u malu školicu, ali ne sama. Mora je netko voditi. Martina ne može, ja radim. Što ćemo? Ne postoji rješenje. Ajmo ovako, ajmo onako. Ništa nije dobro. Jednostavno ne ide. Kad zove moja mama. Dolazim vam pomoći. Kakav trenutak! Dok smo smisljali rješenje, to nas je rješenje nazvalo na telefon. O Bože hvala ti! Ovo ti nikada neću zaboraviti. Mama, volim te!

Što nam se više može dogoditi?! Ostali su nam papiri za prijavu i zdravstveno. Polako. To je najmanji problem.

Nedugo nakon te nedjelje, ja na poslu, zvoni telefon. Martina plače. Opet krvari. Ovaj put stvarno jako. Iako je meni i krvarenje od nedjelje isto bilo stvarno jako. Ja vozim kamion. Daleko sam od kuće. Ona sama s malim Petrom od tri godine. Uskoro će Iliju biti gotova škola. Zovem hitnu. Ona odvozi Martinu, Iliju i Petra u bolnicu. Ja prekidam

s poslom. Vozim onaj kamion, a on nikada sporiji. Dva sata imam. Ma i više. Ne molim se Bogu, ali razgovaram s Njim. Zašto? Nisi li ti dobar? Ostavi Martinu na miru! Svima je teško. Svima koji znaju. Brinu se. Baš me je naljutio. Ne želim više ni razgovarati s njim. Nakon više od dva sata dolazim u bolnicu. Tamo Ilija i Petar. Martina u bolničkom krevetu, u bolničkoj sobi. Sve je u redu. Izgubila je puno krvi. Beba je u redu. Ostati će noć ili dvije na promatranju.

Vratila nam se Martina kući. Mamu otpustili i zahvalili joj se jer nam više nije potrebna. Možemo mi sami. Srijeda je, mama nas napušta. Uskoro će i četvrtak. Moj četvrtak. 28.9.2023.

Taj 28.9.2023. nakon posla uzeo sam djecu. Ove male. I odveo ih u obližnji park. Stariji sin Andrija ostao je kući. Nakon otprilike 45 minuta, zove me da se vratim. Martina leži na podu i krvari. Opet! Ne više! Molim te. Nekako sam smjestio Martinu na srednje sjedište našeg kombija i pravac u bolnicu. Treću put tamo. Što reći. Ne molim više Boga, ali razmišljam o svojoj Martinu.

Odmah su je primili u hitnu ambulantu, a ja sam ostao čekati u čekaonici. Samo su se slijetale osobe u bolničkim odorama. Svi u hitnu ambulantu gdje je Martina. Što se događa? Katastrofa? Što je s Martinom? Ne razmišljam o bebi. Zovu me da uđem. Tamo njih 7 - 8. Što doktora, što medicinskih sestara. Martina između njih polumrtva. Sjedi u stolici, bijela, ruke joj vise prema podu. Oni se isto uspaničili. Prebacuju je na krevet, kao da će je oživljavati. Panika. Samo ostani živa. Opet i Boga zovem u pomoć. Oprostio sam mu bebu, ali čuvaj život Martine. Martina dolazi k sebi, ali i dalje blijeda i nepomična. Traže od nje da potpiše abortus. Ja i dalje ne znam što se događa, ali hvala Bogu, tamo je bila jedna medicinska sestra našeg govornog područja. Rekla je da je Martina životno ugrožena i jedini način da joj se spasi život je da naprave kiretažu. Nema problema, spasite moju Martinu. A moja Martina, ljubav mog života, plače i moli da to ne učine. Molim Vas, dijete u meni je živo. Vidite da mu kuća srce. Ne radite to. Molim Vas. No bezuspješno. Mora se, kako bi se sačuvao

život majke. I ja je nagovaram. Molim je da bude razumna i potpiše taj papir. Svi oko nje su ljuti na nju i bjesni što otežava situaciju. Ona i dalje se opire i opire. Histerija, plać, kaos. Traži svoj mobitel. Znao sam koga će zvati, ali doktori ne razumiju što će joj sad mobitel. Molim onu ženu s našeg govornog područja da joj dopusti dvije minute razgovora na mobitel. Nazvala je osobu od povjerenja. Nikoga nije htjela poslušati, osim nje- ga. Pristala je. Najtužniji trenutak u mom životu. Na nekim dva do tri metra od njenog kreveta gledam majku kako gubi smisao za život. Gledam tijelo majke. Ne plače više. Mislim da se molila. Mene su zamolili da odem svojoj kući. Javiti će mi kada završe sa kiretažom. Došao sam kući. Djeca su bila budna, osim Petra. Njega sam prenio u sobu, a ostale pozvao na molitvu. Što nam drugo preostaje? Pomolili smo se. Zamolili smo Boga da nam sačuva život majke, a bebu prigri sebi. Da se ne ljuti na nas. Jednostavno to je bilo jedino moguće rješenje. Život bebe za život majke.

Sjedio sam u boravku uz mobitel, čekajući poziv iz bolnice, ali ga nisam doček-

kao. Zaspao sam. Starija kćer me probudila i uputila u sobu. Ujutro sam čuo poruku. Poruku od Martine. Ajde, Bogu hvala, dobro je. A poruka je glasila. Ja i beba smo dobro.

Netko će stvarno misliti da je ovo kazna, ali molitva dječaka je jača od zlodje- la onog ružnog, jer Bog ne kažnjava. Ljudi Bog ne kažnjava. On nas daruje. Ovim ču- dom. Ovo je čudo.

Martina je već bila pripremljena za kiretažu. Stavili su je na krevet u salu, skinuli i došla je jedna doktorica. Vjerljivo anesteziolog. Upitali su Martinu kada je zadnji put jela. Moralo je proći 6 sati od zadnjeg obroka i zato nisu odmah krenuli sa postupkom kiretaže. U tom trenutku, a bila je ponoć i 29.9.2023, na dan sv. Mihovila, medicinske sestre su primijetile da je Martini stalo krvarenje, zbog čega su doktori odgodili kiretažu do jutra, i ponovnog pre- gleda. Također biti će prisutni i drugi dokto- ri, pa će se i njih poslušati. Ujutro su doktori pregledali Martinu i bebu i konstatirali da je sve u najboljem redu. Is bebom i s Martinom, iako je ona izgubila puno krvi. Prepostavljaju da je do krvarenja došlo zbog pritiska

maternice na splet žila u utrobi Martine. Ništa strašno. Zadržati će je malo duže u bolnici.

Moja Martina. Majka kao majka. Kao da je znala što će se dogoditi, pa je devet dana prije molila devetnicu sv. Mihovilu i na sam deveti dan. Na dan sv. Mihovila dogodilo se čudo. U ponoć. A u ponoć, na dalekom Haitiu u trenutku svete mise svećenik je izgovorio Martinino ime. Predmolio je molitvu za Martinu.

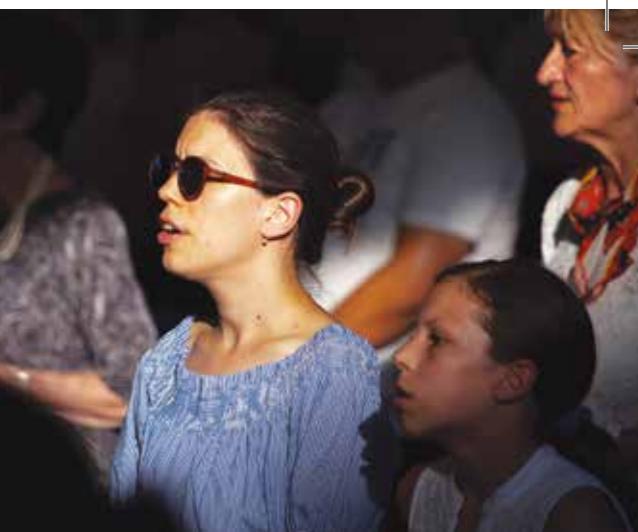
Molitva jednog dječaka, molitva majke i svećenika na Haitiu. Ma ne, samo njih. Molitva svih koji su saznali što se spremi je bila dovoljna da se dogodi čudo.

Hvala svima. Hvala mom Iliju, hvala mojoj mami, hvala onom svećeniku, hvala sv. Mihovilu, hvala svima koji su se molili, hvala mojoj djeci, hvala mojoj rodbini, Bogu hvala. I hvala mojoj Martini.

Foto zapisi života župe: Šime Lugarov

Croatiae / Gospa 2024.

Gospa 2024. / Advocata Croatiae

Kako roditelji mogu postići autoritet

- Dobar roditelj nije onaj koji nikada ne pogriješi, nego onaj koji popravlja pogreške, razvija djetetove snage i bezuvjetno voli.**

Jadranka Bizjak Igrec

Tijekom odrastanja roditelji se iznade kada vide da se ne ostvaruje baš uvijek ono što su zamišljali za svoju djecu. Roditelji imaju planove, što će biti i kako će se djeca razvijati, kakav će uspjeh postizati u školi, na koje će sve aktivnosti ići, tko će im biti prijatelj. Djeca odrastaju, svako dijete je drugačije, a plan odrastanja ponekad se i ne uklapa u stvarnost. Najjednostavnije rješenje u određenoj situaciji nije uvijek i najbolje za svako dijete. Važan aspekt odgoja je sposobnost odgovaranja na osobne potrebe svakog djeteta, jer njihove potrebe nisu никако jednake. Primjeniti roditeljski autoritet nije uvijek jednostavno. Često roditelji imaju strah od primjene discipline, možda zato jer su sami trpjeli negativne posljedice koje mogu proizaći iz nametanja i zahtijevanja određenih stvari djeci. Roditeljski autoritet nije isto što i nametanje svoje volje ili želje da se sluša pod svaku cijenu. Slušanje autoriteta ne bi trebalo biti iz straha od kazne već zato što je roditeljski autoritet polazište za spoznaju što je istina

i što je dobro. Važno je ne toliko da djeca prihvate savjet koliko da znaju što njihov otac ili majka misle o određenoj temi te tako steknu uporište za odlučivanje kako se ponašati. Djeca primjećuju sve što njihovi roditelji rade i sklona su oponašati ih.

Kako roditelji mogu postići autoritet kojeg njihova uloga zahtijeva?

Autoritet je prirodno utemeljen i spontano se razvija iz odnosa između roditelja i djece. Etimološki, riječ »autoritet« dolazi iz latinskog glagola *augere*, što znači »učiniti da raste,« »razvijati.« Roditelji trebaju jednostavno radit na tome da ga održe i provode. Lakše je upirati prstom u nekoga drugoga, u okolinu, društvo, medije nego pogledati u ogledalo. Roditeljski autoritet uključuje davanje naznaka potrebnih za održanje toplog obiteljskog okruženja. Pomanjanje djeci otkriti da više radosti ima u davanju nego u primanju, pridržavanje vrijednosti i istina zacrtani je put roditelj-

stva. Nemoguće je otkloniti sve probleme i izazove iz života djece. Ne postoji stotostotna zaštita. Roditelji upravo svojim ponašanjem i osobnim primjerom mogu doprinijeti razvoju otpornosti kod djece. Nije rješenje u zadavanju određenih stvari već pomoći uvidjeti da je dječji doprinos važan, budući da doprinosom olakšavaju teret roditeljima, brinući se za svoje stvari i ispunjavajući dogovorene zadatke. Na taj način djeca uče da je njihov doprinos nezamjenjiv, uče se poslušnosti, a ne gubljenju vremena kod kuće. Roditeljima je izazovno u teškim i bolnim situacijama sagledati situaciju u pravom smislu, ali roditelji trebaju djeci pomoći upravo u tome. Dokle god roditelj usmjerava dijete da gleda pozitivne stvari koje mu donosi budućnost, lakše će prebroditi teške trenutke i oporaviti se od raznih nemilih događaja. Roditelji su ti koji se trebaju prilagoditi i odgovarati više nego naređivati. Upravo uz autoritet uče od svoje djece. Važno je uistinu biti roditelji: pokazivati radost i ljepotu života, te djelima jasno dati do znanja da svoju djecu vole onakva kakva jesu. Za to je potrebno zajedničko provođenje vremena. Današnji ritam života može tome biti velika prepreka. Zajednički provedeno vrijeme, razgovor kroz koji se ukazuje što je dobro i što je loše; ono što dijete smije raditi i ono što ne smije. Objasnjavaći, na način prikladan godinama, razloge pojedinih ponašanja i postavljene granice put je do poslušnosti. Dobar roditelj nije onaj koji nikada ne pogriješi, nego onaj koji popravlja pogreške, razvija djetetove snage i bezuvjetno voli.

Djetetove snage su svakako i neke vještine poput obuvanja tenisica i jakne u prvom razredu, čitanja lektire, a ne prepisivanje s raznih portala, učenje tablice množenja, ne prepisivanje domaće zadaće pod odmorima, nikako ne boravak na raznim kanalima do kasnih sati, razumijevanje zašto je potrebno učiti, zašto je potrebno biti kod kuće u dogovorenog vrijeme, zašto nikako i nikada ne govorimo proste riječi koje čujemo od odraslih posvuda. Iako možda to

neće prepoznati, djeca traže odrasle osobe koje mogu slijediti i oponašati. Osobe koje imaju jasne stavove, koje žive u skladu s principima koji im daju stabilnost. Kako djeca odrastaju, roditeljski autoritet postaje ovisniji o odnosu pouzdanja i povjerenja. Sva djeca žele da ih se shvaća ozbiljno, a mladi još i više jer se suočavaju s tjelesnim i psihološkim izazovima koji su im važni. U starijoj dobi odbijaju prihvati ono što im roditelji kažu. Ne radi se toliko o sumnjanju u autoritet svojih roditelja koliko o traženju načina za bolje razumijevanje zašto roditelji upravo to traže. Nije dovoljno da roditelji samo razgovaraju sa svojom djecom i pomažu im uvidjeti njihove pogreške. Pogreške je potrebno i ispraviti, pokazati djeci da njihova djela imaju posljedice, kako za njih same tako i za druge. Ponekad će razgovor biti dovoljan; a ponekad će biti važno poduzeti odgovarajuće korake, jer samo pokajanje nije dovoljno. Odgovarajući koraci, osobito ako se radi o kazni, jasno ukazivanje na to što djeca mogu i ne mogu činiti moraju biti popraćeni ljubavlju i povjerenjem. Završit ćemo mislima s jedne stranice: »Uvijek iz početka i truditi se: iz minute u minutu, iz sata u sat, iz dana u dan, iz mjeseca u mjesec, iz godine u godinu i za vječnost.«

Raduj se za svoje mladosti

Pod gesmom »Raduj se za svoje mladosti« (Prop 11,9) u Gospicu je u subotu 4. svibnja održan 12. po redu Susret hrvatske katoličke mladeži. Na tom događaju za mlade sudjelovali su i mladi remetske župe u zajedništvu s redovnicima karmelićanima.

Tako su se u jutarnjim satima mladi iz Remeta okupili zajedno s o. Jakovom Milićem, br. Mateom i br. Tomislavom u šatoru sa stanka, gdje je župnik o. Zlatko Pletikosić blagoslovio sve putnike. Putem su se pri-

ključile i tri sestre karmelićanke iz Hrvatskog Leskovca.

U prijepodnevnim satima stigli su do župe sv. Stjepana Prvomučenika u Kompolu, gdje je remetske hodočasnike ugostio župnik fra Juro Marčinković (poznat kao voditelj emisije »Zlatni savjeti« na Laudato TV te autor nekoliko knjiga, među kojima je i »Ljekaruša«). Fra Juro je sve počastio domaćim čajem i sokom koje je sam pripremio. Nakon kratke okrjepe, ušli su u crkvu gdje su remetski mlađi predstavili svoju župu, a potom je fra Juro ispričao počku anegdotu iz života kao i svog aktualnog pastoralnog djelovanja na čak tri župe.

Nakon ovog predaha uputili su se prema Otočcu gdje je bio predviđen ručak za mlađe, uz duhovni program i međusobno upoznavanje i druženje. U Gospicu su mlađi po dolasku vrijeme proveli na sajmu poziva gdje su se imali prilike družiti i upoznati s različitim redovničkim zajednicama. I karmelićani su imali svoj štand na kojem su braća i sestre bili dostupni za razgovor.

Klauzurne sestre iz Gospica primale su posjetitelje kojih je bilo i u njihovom samostanu, a za mlađe su ispekle puno kolača.

Nakon dva popodne uputila se procesija prema stadionu na kojem je bilo svečano misno slavlje koje je predslavio splitsko-makarski nadbiskup mons. Zdenko Križić, a propovijedao je šibenski biskup mons. Tomislav Rogić. Uz njih su slavili nuncij, mnogi biskupi iz Hrvatske te svećenici koji su došli s mlađima. Na kraju mise najavljen je kako će idući susret biti u Požegi za dvije godine. Susret je završio koncertom »Božje pobjede« na glavnom gradskom trgu.

Bogu zahvalni za svaki susret, bilo s poznatim ili tek upoznatim mlađima, radosni i napunjeni milošću, vratili su se u Remete u kasnim noćnim satima.

Monika Kovač

Prva pričest - Čret, 28. travnja 2024.

PRVOPRIČESNICI /župa: 27. travnja, a filijala: 28. travnja 2024./

Lea Antolović, Tamara Babić, Jura Bajs, Lana Marija Bajs, Roko Balen, Marie Bartolić, Lana Ana Barudžija, Magda Bevanda, Lucija Bistrović, Tina Brnić, Nikola Burcar, Una Bursać, Petar Cavor, Viktor Čelan, Domagoj Čupić, Borna Deletić, Teodor Fagač, Luka Flanjak, Karlo Funduk, Luka Gajski, Ivan Galić, Marko Gržina, Ana Ilić, Noa Ivan Jambrek, Matej Jelovečki, Nika Jurak, Noemi Jurcan-Radečić, Eugen Jozo Jurić, Mila Karla Kasalo, Nikola Katušić, Leticija Kanceljak, Lea Keškić, Fran Kovač, Gita Kovač, Korina Kovačić, Lara Krunić, Patrik Lakner, Maksimilijan Lovrić, Leona Lušić Schnreiner, Karla Madžar, Jakov Mandić, Luka Adam Maretić, Rita Marušić, Diva Matić, Mija Marta Matić, Nila Dora Mehun, Klara Mendeš, Mara Mateš, Ivan Mihetec, Lucija Mihetec, Borna Morić, Josip Mršić, Lucija Muršić, Petar Musić, Marijan Muslić, Ana Hana Mužek, Dita Pancer, Filip Pašiček, Stjepan Pašiček, Dita Pavičić, Andrija Pavić, David Pavić, Fran Ivan Perin, Marija Petir– Frkač, Neva Paulina Popović, Borna Radan, Zvonimir Rade, Ana Marija Antonija Rodak, Magdalena Rogulj, Luka Rudić, Luka Spajić, Bruno Stojić, Viktor Šesto, Karlo Štefanac, Patrik Zvonimir Štimac, Tea Šorša, Mihaela Tomić, Petra Tomić, Sara Trošen, Sofija Vedriš, Matej Vidaković, Tea Vujasinović, Maks Adam Vukšić, Ivan Vuletić, Mihael Zovko, Letizia Zrilić, Zara Zubak, Maria Žibrat, Patrik Ringo Žnidarčić.

POTVRĐENICI /4. svibnja 2024./

Petar Antunović, Natali Bačić, David Alikić, Nina Bajs, Helena Bakula, Mia Bakula, Roberto Berc, Aldo Berišić, Ena Briševac, Lovro Brnić, Petra Cavaliere, Lovro Ciglar, Patrik Cvenk, Elena Marija Brunović, Barbara Bubić, Hrvoje Butina, Krtistina Čupić, Magdalena Čurković, Petra Danek, Klara Deletić, Draga Derniković, Marceline Deugove Pein, Dora Dilber, Lara Domijan, Luka Duvnjak, Antonija Džepina Bajić, Ante Filetin, Jan Fotak, Bela Izabela Franelić, Mirna Klara Franz, Ivan Gagulić, Lea Gajski, Vito Gajski Kustrec, Bože Gale, Karlo Gale, Josip Glumac, Iva Golem, Lovro Grdinić, Lucija Grgić, Daria Grund, Mia Gudelj, Juraj Hatlak, Danijel Hausmaninger, Helena Antonija Hren, Lovro Iveljić, Nika Jukić, Mia Magdalena Katić, Vito Ivan Kelčec, Tara Kočić, Ivan Kolar, Luka Kolar, Mia Kološ, Ivan Kontek, Lara Konjikovac, Fran Kovačić, Stela Kožić, Milana Krznarić, Lorena Leskovec, Ana Lukač, Fran Maček, Leonora Malobabić, Marta Mihaela Mamuza, Ivan Emanuel Matić, Gabrijel Matok, Miriam Marić, Josip Matić, Marija Darija Mažuran Bučević, Vito Meštrić, Margareta Ružica Mišić, Borna Mitrić, Filip Novak, Ema Opačak, Ivan Osman, Laura Paar, Mirko Pantelić, Nina Marija Pašiček, Filip Ante Pavičić, Mia Perić, Niko Perić, Nala Marija Pleteš, Nikola Premerl, Nika Puljak, Filip Roso, Rita Seferović, Karlo Skočak, Maša Španiček, Maja Šorša, Filip Tomičić, David Tomić, Filip Tomić, Stela Tomić, Dinko Utrobičić, Vida Vedriš, Jakov Augustin Vehar Kovačić, Vita Verović, Lana Vićan, Marko Vidović, Šimun Vrdoljak, Damia Dora Vukojević, Jana Zmiš, Nala Zubak, Maja Zagmešter.

Sluga Božji kardinal Kuharić

Iz Remeta je krenula 'hrvatska krunica'

Na ovogodišnjoj proslavi svetkovine Majke Božje od Kamenitih vrata, čijoj je zaštiti prije trideset tri godine kardinal Franjo Kuharić povjerio grad Zagreb, priopćena je vijest koja je stigla od Dikasterija za kauze svetaca informacije o tome postoji li bilo kakva prepreka od strane Svetе Stolice za proces beatifikacije i kanonizacije kardinala Franje Kuharića. To je pokretanje kauze za beatifikaciju i kanonizaciju sluge Božje kardinala Franje Kuharića.

U remetsko svetište sluga Božji kardinal Kuharić rado je navraćao, a poseban doček bio je 21. travnja 1991. na ponovnoj krunidbi kipa Majke Božje Remetske. U pokorničkom hodočašću u Zagrebu od zagrebačke katedrale do Remeta (21. travnja 1991.) u propovijedi kardinal Kuharić poziva: »Hoće li se naći u hrvatskom narodu barem sto tisuća obitelji koje će zajednički moliti krunicu i tako razmatrati otajstvo otkupljenja s Majkom Isusovom? Možemo li se nadati da će svaki dan milijun Hrvata moliti krunicu na velike naše nakane?« On je trajno pozivao na molitvu krunice. U molitvi za mir, brojni hrvatski branitelji nosili su krunice oko vrata i molili, dok je narod obiteljski molio za mir i zahvaljivao Bogu za hrvatsku slobodu.

‘Presveta Bogorodice i Majko naša, milosti puna, daj Majko da po tvom zagovoru oživi Crkva i Domovina, daj da se skupi sve što je rasuto, da se osvijesti sve što je zaboravljeno, da iz vjerne i teške prošlosti izraste vjerna i svjetlica budućnost. Izručujemo ti i posvećujemo Crkvu i narod Hrvata u Domovini i po svijetu raseljen. Ti znadeš najbolje sve naše nevolje. Umnoži nam vjeru, učvrsti nadu, ojačaj našu ljubav da prolazimo zemljom čineći dobro, da ustrajemo u pradjedovskoj vjernosti Petrovu nasljedniku u zajedništvu Katoličke Crkve. Najvjernija Odvjetnice Hrvatske, velika zagovornice sinova ljudskih, to te molimo. Amen!‘

STRANICA za ŠKOLARCE!

ISUSE!

Hvala ti za završenu školsku i vjeronaučnu godinu. Trudili smo se biti dobri učenici, dobra djeca svojim roditeljima i našim odgojiteljima i učiteljima. HVALA ti na svemu.

ISUSE i MAJKO BOŽJA REMETSKA!

Mi pravopričesnici, zahvalni smo za naš „Svečani dan PRVE PRIČESTI“ kada smo te primili. Sretni smo da sada možemo bolje i više s ljubavlju sudjelovati na sv. misi i radosno s ljubavlju živjeti u novom tjednu.

HVALA, svima koji su nam pomogli, odgojiteljima koji su u nas uložili puno truda, znanja i ljubavi da budemo dobri učenici – tvoji apostoli koji ćemo drugima pomagati.

Tvoji pravopričesnici

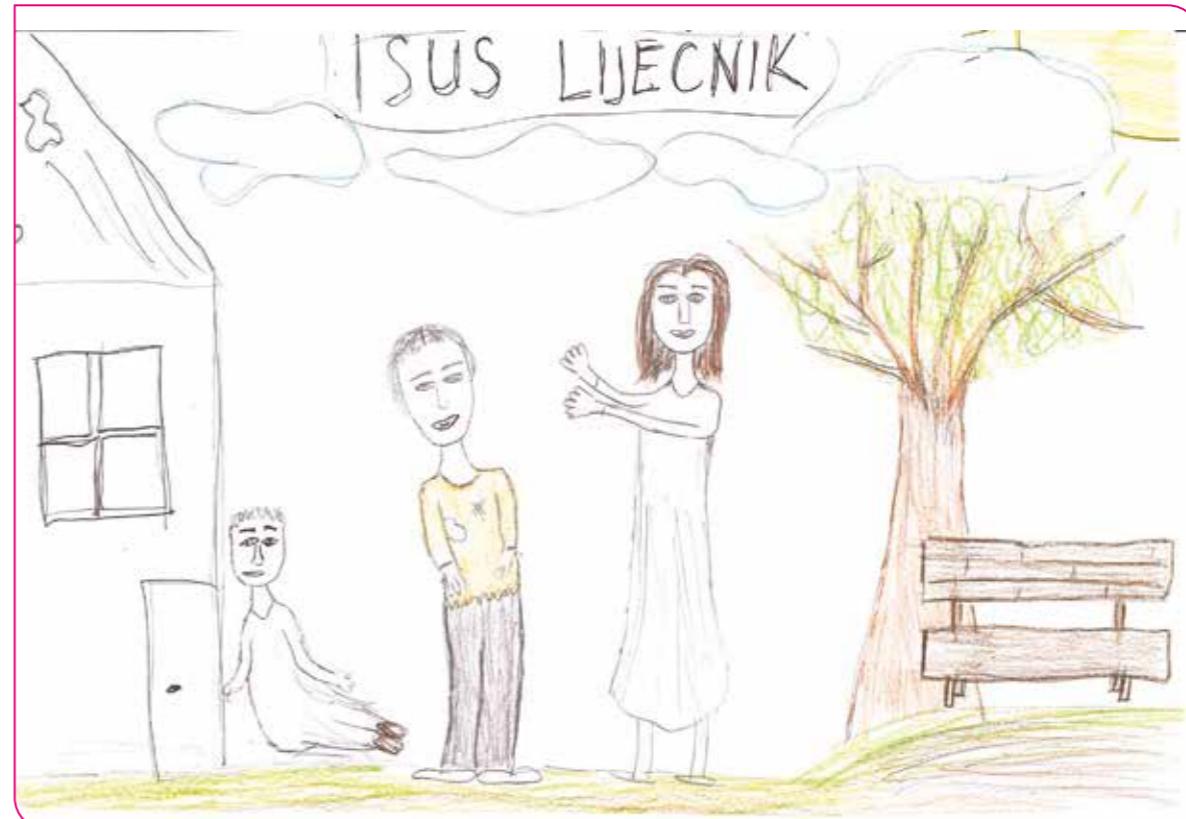
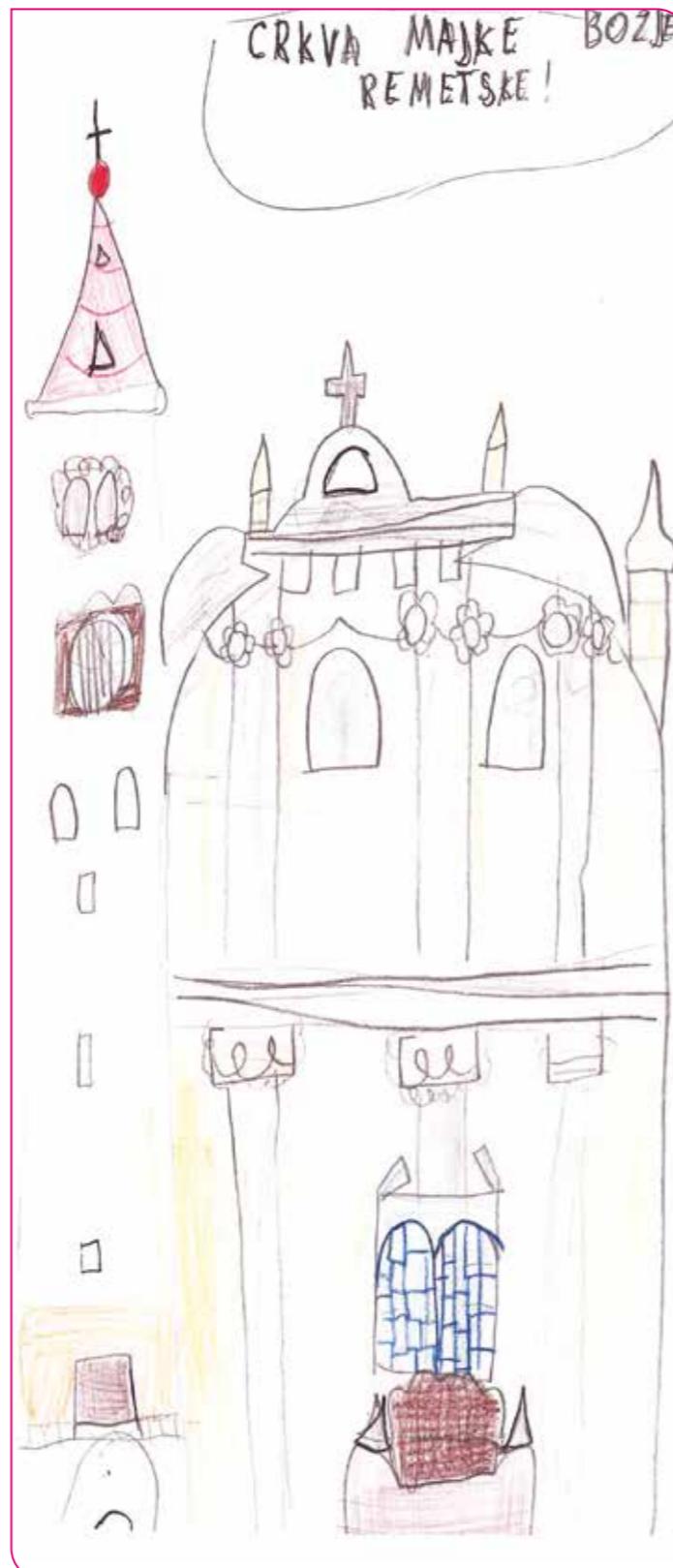
DUŠE SVETI!

Primili smo tvoju snagu, tvoje darove, koji nas potiču da budemo: hrabri, odgovorni, razboriti u životu, da znamo razlikovati što je dobro a što je loše, da budemo vjerni tebi i dobrom Bogu. Hvala ti!

MARIJO Majko naša REMETSKA!

Tebi i dalje preporučujemo naše roditelje, obitelji, prijatelje. Sve nas čuvaj. Da budemo dobri, da volimo dobrogoga Boga i da svi budemo sretni.

Zahvalni potvrđenici

CRKVA MASKE BOŽIJE REMETSKE!

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE /od 16. ožujka do 10. srpnja 2024./

KRŠTENI

Eva Puljarević, Alex Petar Hranilović, Mila Ondatequi Sanchez, Pavel Mamić, Filip Rončević, Ena Arambašić, Sofija Jakačić, Filip Lukić, Barbara Jelić, Šime Bučić, Ante Stojić, Ema Panović, Drago Jagodin, Roza Jagodin, Leo Tin Igrec, Iva Milek, Ivan Stanković, Dorotea Igrec, Mirko Pantelić, Magda Jurinjak, Mika Mihael Gajski Kustec, Filip Gradišar, Tin Perić, Rosa Milanković, Vito Međimorec, Goran Grilec, Julia Helen Brown, Leon Šimunec, Sofia Lovren, Emanuela Novaković, Megi Bednjički Zajec, Magdalena Manjkas, Erik Mahović, Lovro Gregov, Samuel Jakob Šebetić, Ana Marija Antonija Rođak, Ante Mihael Knežević, Anton Barić, Matej Dinko Perković Jukić, Petra Lucija Plantić, Šimun Petar Nakijoski, Petra Lucija Planić, Luka Hukić.

VJENČANI

Ivan Mihaliček i Terezija Bujan, Mirko Pntelić i Zrinka Kovač, David Žerjav i Nina Šoštarić, Kristijan Šarec i Dora Martina Stepić, Bruno Međimorec i Franka Beranek, Filip Rogožar i Mihaela Radman, Davor Lovren i Matea Bogjevski, Andrija Balić i Mirela Kralj, Marko Jurin i Lucija Pakrac, Antun Pfeifer i Tena Galešić, Luka Berdik i Sara Đurđica Surma, Filip Domagoj Mihetec i Ivana Gotovac.

UMRLI

Barbara Marđetko, Dragica Kušić, Anka Nevenka Samaržija, Marko Buljan, Marija Đopar, Ankica Fušanović, Marko Bičanić, Ljubica Grgić, Zvonimir Pašiček, Fran Jagodić, Tea Kolombo, Kata Pal, Melita Turković, Ivan Šeb, Marija Belčić, Ivica Sambolec, S.M. Cecilia Dragica Pleša, Ivica Habdić, Mato Rajčević, Ljiljana Radman, Antun Belčić, Krešimir Derjanović, Miroslav Leskovec, Dragutin Maltarić, Antun Kljenak, Drago Budimir, Stoja Perica, Davorin Lovrić, Ivan Jagar, Mara Lukač, Luca Tahiri Burazerović.

